

Methancity chronicles

Dikobraz
2008, 2009, 2010

1.

Seděl jsem zády k oknu a pozoroval svůj stín. Bylo asi půl páté, slunce před pár hodinami ztratilo zbytky svých sil a do místnosti se od dřevěné podlahy vtírala zima. Cítil jsem, jak ze starých dveří táhne průvan. Přetáhnul jsem si přes hlavu kapuci a strčil ruce do kapes.

Seděl jsem na starém kanapi, kousek ode mě z něj čnělo několik rezavých pružin. Kdysi to musel být pohodlný kus nábytku, který nesměl chybět v žádném pořádném obývacím pokoji.

Průvan byl čím dál nepříjemnější. Kdyby bylo možné dveře zavřít, dávno bych to udělal, ale zarezlými panty nešlo pohnout.

Čekal jsem ještě asi půl hodiny, než jsem se rozhodl odejít. Pokoj, který jsem si vybral jako úkryt, měl dobrou polohu a pochyboval jsem, že bych do setmění našel lepší. Na druhou stranu bylo velmi nebezpečné se zdržovat na jednom místě delší dobu.

Sebral jsem ze země starou plynovou masku a mačetu. Typ masky, který jsem měl, patřil k výbavě vojáků Protektorátu před třiceti, čtyřiceti lety. Byl to dobrý model se spolehlivým filtrem, který se dal několikrát vyčistit. Zbývaly mi poslední dva nerozbalené filtry, které jsem asi před půl rokem vyměnil za předrevoluční sadu náradí.

Nasadil jsem si na záda svůj starý batoh, ve kterém se nacházel celý můj majetek. Batoh byl o mnoho lehčí než před několika dny, už delší dobu jsem neměl štěstí na nekontaminovaný zdroj vody.

Pomalou a obezřetně jsem vyšel z bývalého panelového bytu na balkón. Ukrýval jsem se na prastarém sídlišti z doby před velkou Válkou. Věžáky byly vysoké, obvykle měly kolem třinácti pater. Byty ale byly docela malé, z dětství jsem si pamatoval daleko větší, v cihlových domech a vilkách.

Z boční kapsy batohu jsem vylovil svou největší cennost, opravdový funkční dalekohled. Byl to kapesní typ pravděpodobně vyrobený na orientační pozorování. Důkladně jsem si prohlédl okolí a nasadil na oči dalekohled. Jako obvykle jsem nemohl zaostřit na pravé oko, dalekohled zaostřoval oba okuláry stejně. Moje drobná oční vada mi ale vadila ze všeho nejméně. Ještě jednou jsem dalekohledem zkontroloval okolí nejbližších paneláků a pro jistotu si prohlédl jejich vybitá a vytrhaná okna, která zírala z šedivých fasád jako malé černé díry.

Sešel jsem dolů na ulici. Po cestě jsem se vyhnul rozbitým schodům a hromadám dávno spálených odpadků. Před domem jsem se musel ponořit mezi spoustou rezavých vraků předválečných aut. Byla všude. Jako dítě jsem nevěřil, že lidé mohli vyrobit tolik aut, o kolika mluvili dospělí. Pak jsem se ale poprvé dostal do míst, která kdysi bývala velkoměsty, a přesvědčil se o tom na vlastní kůži. Přestože většina z nich ještě měla kola a motor, skoro žádné z nich by se již nerozjelo. Chybělo palivo.

Došel jsem na konec ulice. Přesněji, kdysi to asi konec ulice nebyl, musela to být křižovatka, která se ale nyní ztrácela v husté džungli stromů, keřů a vysokých travin.

Na zemi jsem si všimnul malé modré cedulky, kterými se asi označovaly ulice a čtvrti. Stálo na ní „Sídliště Fife..y“ Uprostřed druhého slova chybělo několik písmen, které smazal čas. Ostatně názvy důležité nebyly. Mapy, které jsem znal, stejně udávaly jen oficiální souřadnice.

Nějakou dobu jsem se snažil zjistit, jak se jmenovalo město, kde jsem měl splnit svůj úkol. Vím jen, že se nacházelo na východě menší země ve střední Evropě. Dnes se oblast nazývala Protektorát 40 - 80. Všechny periferní oblasti spravované Světostátem nazývaly Protektoráty. Kolik jich celkem bylo, říct nemůžu, informace, které Strana zveřejňovala se měnily podle potřeb ministerstev propagandy.

Cedulku s názvem jsem schoval do batohu. Jakékoliv střípky minulosti mě vždycky fascinovaly. Pravděpodobně proto, že nikdo si nepamatoval dobu vzdálenější, než sto deset let. Nikdy jsem nepotkal nikoho staršího, než padesát let. Mírná radiace a nezdravé ovzduší zabíjely spolehlivěji, než šrapnely a monobiče.

Ve křoví na konci ulice jsem zahlédl nějaký pohyb. Mohlo to být zvíře, ale také třeba hlídka Protektorátu. S heslem opatrnosti není nikdy dost, jsem se schoval do vraku auta a čekal. Těkal jsem očima po zelené stěně pralesa, bývalého městského parku.

Nakonec jsem ho spatřil. Rys, ještě mladý, sledoval kořist. Oddechnul jsem si, ale zároveň si uvědomil, že mám obrovský hlad. Sundal jsem batoh a vytáhnul poslední balíček nutrisoji. Byl to druh synteticky vyráběné stravy, oblíbeného pokrmu chudých i bohatých. Samotná nutrisoja nechutnala nijak, ale vypadala tak odporně, že člověk si obzvlášť hnusnou chuť rychle domyslel. Nějakou dobu se na ni dalo přežít.

Prohnutou hliníkovou lžící jsem nabral první sousto malých lepkavých kuliček a snažil se nedívat na šklebícího se kostlivce opodál. Nechutné myšlenky se mi ale do hlavy vtíraly jedna za druhou a nakonec jsem byl rád, že půl dávky snědl.

Studený, podzimní vítr štípal do nechráněných tváří a nutil ke kašli. S kručením v břiše jsem schoval zbylou nutrisoju do batohu, a začal uvažovat, kudy dál.

Staré železářny se nacházely asi tři kilometry vzdušnou čarou jihozápadně. Znamenalo to několik hodin džunglí a zbořeníšti, nebo o dost míň po některé z vyšlapaných pěšin. Ty sebou ale přinášely jiná rizika.

Vzhledem k tomu, že jsem se musel vyhýbat hlídkám a obejít Protektorátem udržované centrum města, předpokládal jsem, že do cíle dorazím další den odpoledne. Pokud nezabloudím.

Málo udržovaná stezka se vinula bývalou městskou zástavbou, kterou pohlcoval hustý prales. Pěšina byla vyšlapaná až na asfalt, občas se daly zahlédnout obrubníky a zbytky veřejného osvětlení, po kterých se vinuly ostružníky a liány. Navzdory roční době bylo vidět mnoho zvířete a ptactva. Les naplňovaly typické zvuky divoké přírody.

Došel jsem až ke starému nákladnímu vozu, který stál uprostřed velké mýtiny. Setkávalo se u něj několik stezek.

V dálce jsem zahlédl vyhladovělou psí smečku, která se rvala o zbytky nějaké mršiny. Určitě by neopovrhli čerstvým masem, raději jsem počkal, až odběhnou kus dál.

Prohlédl jsem si zřídka používané stezky. Byly celkem tři. Ze severovýchodní jsem přišel já, na západ se vinula úzká pěšina, kterou používala jen zvířata. Jižní cesta byla ještě zarostlejší, než všechny ostatní, před vstupem na ni ležel kámen s výmluvně namalovanou lebkou a zkříženými hnáty. Došlo mi, že tato cesta vede ke starému obchodnímu centru, kde před lety vybuchla špinavá bomba. Prý se mu říkalo „kerfur“, bývalo to oblíbené místo obyvatel města. Dodnes byly ruiny montovaných budov kontaminovány, oblast byla smrtelně nebezpečná.

S malou pomocí ručně načrtnutého plánu jsem se rozhodnul pokračovat chvíli po západní stezce a pak z ní sejít směrem na jih.

Ve skutečnosti jsem přesně nevěděl, co mám v železárnách vykonat. Odboj proti vládě vedly víceméně všechny gangy a polovojenské skupiny, lidé, kteří nežili ve velkých, ocelovými hradbami a ostnatými dráty obehnanými městy Protektorátu.

Po třetí, Velké válce, zůstala většina světa rozbombardována, nefungovalo nic, infrastruktura, potravinová výroba i služby, obří logistika veškerého zboží se rozpadla jako domeček z karet, lidé začali žít původním, přírodním způsobem života. Nikdo vlastně netušil, proč se vlastně kdysi malé konflikty, podněcované zbrojařskými firmami a podporované obrovskými státy přerostly v nukleární válku. Každému to bylo nakonec jedno, lidé se zajímali o vlastní přežití.

Cestovatelé, kterých ale mnoho nebylo, skoro u každého většího města mohli narazit na opevněná hradiska, malé pevnosti, hrady postavené z hromad rezavých aut a železobetonu, obklopené nuznými vesnicemi a slumy. Feudalismus se vším všudy.

Lidem začaly docházet potraviny, které ještě po dlouhé měsíce vyhrabávali z trosek domů, nákupních středisek a protiatomových zásob. Když po několika tuhých, skoro nukleárních zimách přišly obrovské hladomory, většina lidí se usadila a začala na kontaminované půdě plné popela a bahna zasívat obilí a zeleninu. Civilizace se vrátila na úroveň starověku. Pryč byly zemědělské stroje, vozidla, kombajny mohly v té době sloužit jen jako materiál na stavbu hradeb a valů. Nebylo palivo.

A v tom pomalu se vzpamatovávajícím světě se našlo několik lidí, kteří mnoha drobným panovníkům, bohatým farmářům a místním vládcům nabídli iluzi rychlého návratu pohodlí, tepla a bohatství. Skupina šílenců a vrahů oživila dávno odsouzené, ale stále přežívající myšlenky o lepší skupině lidí, vytáhla na světlo teorie z první poloviny dvacátého století a ukázala všem lidem s trochou moci, že oni jsou lepší, než ti druzí.

Kmeny se začaly sjednocovat, vládci spolupracovat a pomalu rostla síla zastřešená portrétem Vůdce, který byl kdysi dávno zavržen a upálen, aby se teď mohl se vší silou vrátit.

Pochopitelně kdo nebyl se Stranou, jak si společenství začalo říkat, byl proti ní. A kdo se postavil na odpor, byl smeten.

Vláda, mající již značnou moc mohla obsadit dávno opuštěné doly, opravit několik elektráren a továren. Návrat síly byl nečekaně rychlý a smrtící pro všechny, kteří nesouhlasili.

Rychle začala růst některá města, farmy oživaly a z radioaktivního popela povstávaly pevnosti a továrny. Bohužel ne pro všechny.

I ti, kteří se chtěli přidat, byli často smetení, protože neměli co nabídnout. A po několika letech neměl Vládě nabídnout nic skoro nikdo.

Zato vláda měla moc ničit a kolonizovat. Poslední svobodní lidé, kteří ovšem nebyli jednotní, začali prchat a skrývat se. Bylo mnoho skupin a komunit, které byly pronásledovány, okradeny a povražděny. Uprchlíci se zřídkakdy dokázali spojit a síle Strany čelit. Možná se ale svítalo na lepší časy.

Utáhnul jsem si popruhy na batohu, odepnul mačetu a vydal se po západní stezce. Prakticky hned mě pohltila džungle, její zápach, vlhkost a zvuky. Postupoval jsem pomalu, musel jsem být opatrný. Z Nitry jsem si pamatoval kmeny lovců lebek. Podobné setkání bych znova nemusel přežít.

Šel jsem po vrstvě suti a odpadků, které prorůstala divoká tráva šedozelené barvy. Občas jsem zahlédl torzo nějakého vozidla, nebo spadlého stromu. Kolem byla spousta hmyzu, zejména komárů, kteří měli dávno zimou zemřít. Z nějakého důvodu ale byli odolnější a urputněji se snažili před nastávajícími mrazy najít nějakou teplou krev.

Asi padesát metrů vpravo jsem si všimnul skupiny slušně zachovalých budov. Bývalý městský park sice pohltil okolí, ale zabedněnými okny se vegetace do budov dostat nemohla. V podřepu jsem vytáhnul dalekohled a začal si budovy prohlížet. Musely to být cihlové domy, v přízemí se nacházely obchody. Výlohy byly zabedněné, dveře chránila navršená kupa písku a štěrku.

Existovala mizerná šance, že se obchody zůstaly relativně nedotčené, že se tam nachází něco, co by se mi mohlo hodit. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem se rozhodnul to risknout. Pokud bych něco našel, mohl bych to prodat, nebo vyměnit v železárnách za něco užitečnějšího. Třeba nové boty by se mi hodily opravdu dost. Dokonce bych mohl získat nějakou střelnou zbraň, nebo zázrak jako tištěnou knihu.

Okolí vypadalo klidně. Křoviny a vysoká tráva ale mohly ukrývat cokoliv, nebo kohokoliv.

Zachmuřeně jsem sestoupil ze stezky a začal se prodírat džunglí. Trnité keře a malé, popínavé šlahouny znepříjemňovaly pohyb. Musel jsem se ohánět mačetou a překračovat zrádné, trouchivé pařezy.

Obezřetně jsem se přibližoval k budovám. Před válkou to musela být výstavní ulice, i přes nánosy popela a bahna se daly rozeznat zdobené fasády a okapy.

Jeden z obchodů byla lékárna. Skoro zázrak. Zíral jsem na zabeđenou výlohu a doufal, že se dovnitř nikdo nedostal. I za prošlé léky se dalo získat jmění a vitamínové tablety se vyvažovaly zlatem. Začal jsem obcházet dům. Zadní vchod byl nedotčený a zamčený. Zevnitř. Před vstup někdo navrhl hromadu šterku, písku a kamení, okna v prvním a druhém patře byla rozbitá, ale nevypáčená. Všechno vypadalo nadějně, nebezpečně dobře.

Okolí domu bylo až podezřele klidné, po několika malých průzkumech okolí jsem usoudil, že dům nikdo neobléhal. Něco tady ale nehrálo.

Našel jsem starý hromosvod, schoval mačetu a do zubů chytil svůj věrný kuchyňský nůž. Začal jsem šplhat nahoru. Rezavý drát byl ke zdivu přichycený kupodivu pevně a podařilo se mi do prvního patra vyšplhat bez větších problémů.

Rozhoupal jsem se a nohou se zachytil okenního rámu. Za malou chvíli jsem páčil ztrouchnělé a popraskané dřevo. Chvíli mi to trvalo, překážel mi batoh. Nakonec jsem s vypětím sil vytrhnul okenici z pantů a skočil dovnitř.

Vzduch byl zatuchlý a vlhký. S mrazením v zádech jsem se rozhlédl po prázdné místnosti a vydal se na průzkum prvního patra.

Byty byly špinavé a malé. Většina z nich byla prázdná, bývalí majitelé je opustili ve spěchu a vybavení nechali napospas rabujícím gangům.

Do lékárny jsem se dostal docela lehce. Překvapilo mě, že dveře nebyly zamčené a zabeđené. Všude panovalo příšeří, temné kouty mohly skrývat nejrůznější překvapení. Vytáhnul jsem jednu ze svých posledních chemických světlíc, zlomil ji a s odporem se pustil do prohledávání. Dům musel sloužit jako malá pevnost pro skupinu uprchlíků, kteří se schovávali před vládou. V přízemí se nacházelo několik místností s matracemi, provizorní kuchyň a skladiště. Všechno prázdné, nebo shnilé, zplsnělé. Pustil jsem se do prohledávání bývalé prodejny, probíral jsem se hromadami odpadků a starých obalů na léky. Svou pozornost jsem rovnoměrně dělil mezi smetí a zvuky pralesa, které do místnosti pronikaly zatlučenými okny.

Kromě pár lahvíček s podezřelými tmavými pilulkami jsem nenašel nic. Schoval jsem je do opasku s tím, že je v nejbližší době vyzkouším na někom, na kom mi moc záležet nebude.

Už jsem chtěl vykopnout dveře a pokračovat dál v cestě, ale všimnul jsem si nenápadného schodiště do sklepa. Mě jsem ještě pár minut světla a rozhodnul jsem se to zkusit.

Podzemí bylo zatuchlé a vlhké. U země se drželo asi deset centimetrů vody, ve které plavaly odpadky, staré, bohužel zničené noviny a spousta zkumavek a sklenic. Na několika dlouhých stolech, které byly přiraženy k plesnivé zdi stály zbytky destilačních aparatur. Všechno bylo hned jasnější. Lékárna musela sloužit jako provizorní laboratoř na výrobu drog. Obchod s nimi byl velmi oblíbený a lukrativní. Velké zakázky požadovala i samotná vláda, tvrdilo se, že na levných drogách udržuje pracovní sílu ve svých četných zbrojních továrnách.

Rychle jsem nechal lékárnu za sebou. Několik nepříjemně nasládlé páchnoucích hromad hadrů a papírů jsem se v menší místnosti ani nedotýkal. Kde jsou drogy, tam je smrt. Dříve, později, vyjde to nastejno.

Stezka se vinula do mírných kopců zarostlých hustým křovím. Byl jsem si téměř jistý, že zvlněný terén je tvořený starými zdmi a propadlými střechami. Ze země občas rostl komín, nebo stará kostelní věž. Poslední paprsky slunce se ztratily za obzorem a úzká stezka byla vidět jen v hrubých obrysech. Za hradbou stromů zářil na černočerné nebe světlý smog z centra města a přilehlých čtvrtí. Když jsem po několika set metrech narazil na dostatečně vysoký strom a vylezl do koruny, naskytl se mi monumentální pohled na osvětlené město, dlouhé a rovné ulice lemované opravenými domy, paláce, vysoké věže i malé, nuzně vypadající shluky lepených budov na perifériích. Vše zářilo do noci jasným, nazelenalým světlem. Panoramatu vévodily impozantní obrysy starých železáren, připomínka slavné minulosti i rychlého pádu pyšné civilizace. Slezl jsem dolů a opatrně pokračoval po stezce dál.

Byli tři. Stáli kolem dohořívajícího ohně a močili do něj. Dva muži odložili své zbraně o kus dál do trávy, třetí měl vylepšenou Gaussovu pušku přehozenou přes rameno na popruhu. Nemohli mě spatřit, nemohli mě ani vycítit. Ležel jsem pod podvozkem rezavého nákladáku a netušil, co si mám s protektorátní hlídkou počít. Zřejmě se rozhodli změnit stanoviště, ale to nic neznamenalo. Podle toho, co jsem slyšel od Starších a z historek sběračů cenností se vždy jedna hlídka pohybovala po předem určené ploše, pátrala po vetřelcích a slídilech. Nemuseli odejít, mohli začít pročesávat terén a hledat podobné lidi, jako já. Bůhví proč to dělali i v noci.

Muži si upravili goratexovo – kevlarové uniformy a připravili zbraně. Ve tmě zůstali stát kolem ohniště a nemluvili. Přitiskl jsem se k zemi ještě více a doufal, že se nestane přesně to, čeho jsem se nejvíce bál.

A pak se objevil. Kráčel pomalu ke stojící trojici mužů. Z jeho mohutné, temné siluety tvořené teflonovými pláty energozbroje zářily dva zářivé průhledy pro oči. Každý jeho krok byl podkreslen zvuky hydraulických pístů umožňujících pohyb v dvousetkilovém brnění. V ruku nesl podlouhlý, černý předmět, který i v noci jakoby absorboval všechno světlo. Sonickou pušku. Obávanou zbraň všech, kteří se odvážili postavit na odpor elitě protektorátního vojska. Soničtí vojáci dovedli ve vteřině roztrhat člověka neslyšnými zvukovými vlnami, nebo bourat mosty a trhat skály pískavými zvuky připomínajícími steny dávno vyhynulých velryb.

Voják kráčel směrem k hlídce a cestou si ohmatával terén ultrazvukovými vlnami. Jako netopýr. Pravděpodobně mu nemohlo nic uniknout, ani já. Skřípal jsem zuby bezmocností, takhle jsem si svou smrt nepředstavoval. Vytáhnul jsem z pouzdra mačetu, uchopil ji na revers do pravé ruky, do levé schoval nůž. Přitisknul jsem se k zemi ještě více a neodvažoval ani dýchat.

Sonický kolos se zastavil před hlídkou. Zbytky řeřavých uhlíků slabě osvětlovaly salutující siluety vyděšených mužů. Monstrum pozdravy ignorovalo a pomalu se začalo otáčet na místě. Jasně jsem slyšel pískání v uších, měnící se ve skoro neslyšný šelest, když voják vyladřoval frekvence detektoru a skenoval okolí. A pak se otočil směrem ke mně. Viděl jsem, jak napřahuje sonickou pušku. Slyšel, nebo jsem si asi představoval, jak se vevnitř točí pozitronová ložiska a připravují neslyšnou vražednou ránu.

Nečekal jsem.

Jako bych válel sudy jsem se překulil na bok, vyklouzl zpod zkorodovaného podvozku a skočil. Tupou stranou mačety jsem srazil sonickou pušku stranou. Ještě jsem si všimnul, jak překvapení vojáci sahají po samopalech. Ozvala se dunivá rána následovaná nesnesitelným vysokofrekvenčním pískotem. Jeden z mužů, jakoby vymrštěn tlakovou vlnou přeletěl přes nedaleký pařez a zůstal ležet.

Sonický voják švihnul druhou ruku a odmrští mě stranou. Cítil jsem bodavou bolest v hrudníku a snažil nemyslet na polámaná žebra.

Zvuk nabíjení pušky se ozval znova, doprovázen zběsilou střelbou zbývajících dvou vojáků. Překonal jsem bolest a kotoulem se dostal ze zorného pole střelců. Intenzita zvuku nabíjené pušky dosahovala vrcholu. Narovnal jsem se, odhadnul vzdálenost a po jednom z vojáků hodil nůž. Netušil jsem, jestli jsem se trefil, ale střelba na chvíli ustala. Pískot v uších se stával čím dál nesnesitelnější a pronikal až do morku kostí, vibrace neviditelných vln způsobovala muka i v útrobách.

Zaťal jsem zuby a s napřaženou mačetou skočil po dvojici mužů. Jeden z nich stačil zareagovat a nastavil mi pušku. Těžká, nabroušená čepel se srazila s tvrzeným plastem, ten nevydržel a prasknul. Cítil jsem, jak mačeta drtí vojákovu lebku a proniká až ke krku. Rozpolcená hlava ale neudržela váhu, kterou jsem do úderu dal a vahou vlastního úderu jsem dopadl na zem spolu s torzem zborceným krví a zbytky mozku.

Přesně v ten okamžik sonický voják vystřelil. Pozoroval jsem, jak vlna doprovázená jemným pískáním, připomínajícím zpěv nějakého drobného ptáčka narazila do těla posledního vojáka a roztahala jej. Úder šel sice mimo, ale jasně jsem cítil praskání cévek v uších nose a očích. Obličej mi zalila krev, nic jsem neviděl, ani necítil. Pouze jsem vnímal, jak mi do rukou dopadl samopal posledního vojáka, vymrštěný úderem tlakové vlny. Poslepu jsem nahmatl spoušť granátometu a začal zběsile střílet směrem k sonickému monstru. Napočítal jsem devět ran a pak jsem omdlel.

Pomaloučku jsem začal přicházet k sobě. Uvědomoval jsem si tupou bolest po celém těle, bodavou bolest v hrudníku a strašný pocit v břiše. Utrpení. Překulil jsem se na stranu a několik vteřin nepřetržitě zvracel krev. Pálení v hlavě mě přivádělo k šílenství, bojoval jsem s touhou popadnout pušku a vystřelit si mozek, jen abych to mohl ukončit.

Chvilí jsem bezvládně ležel, ale pak se mi jakoby pročistila hlava a najednou jsem viděl ostře. Všude byly kusy roztrhaných těl, o pár metrů dál ležel sonický voják. Část jeho zbroje chránící ruku se válela za mnou a visely z ní kusy zakrvácené tkáně. Tělo vojáka sebou mírně škubalo.

Z pozdra, které leželo u mé hlavy jsem vytáhnul pistoli, musela patřit jednomu z vojáků. Těžký, zesílený model starého Desert eagle sliboval monstrózní výkon.

Zkusil jsem se postavit, ale nepodařilo se mi to. Znova a znova jsem se chabě bránil gravitaci, která měla najednou všechny trumfy. Po čtyřech jsem se začal plazit k energobroji.

Hlavu chránila železná maska, do které vedly přívody vzduchu a energie, průzory očí mdle zíraly na noční oblohu. Věděl jsem ale, že mrtvý není. Rozhodnul jsem se strhnout mu masku, vyprázdnit do obličeje zásobník a pak v poklidu zemřít.

Naolejované závity šly hladce otevřít a nakonec jsem kryt obličeje sundal.

Mohlo ji být tak dvacet pět, víc ne. Měla pohledný, souměrný obličej a výrazné, zelené oči, které si mě nenávistně prohlížely. I přes to, že byla zkrvavená a bledá od ztráty krve, byla v jejím výrazu poznat výchova protektorátní armádou, víra ve vlastní dokonalost, v nadřazenost své rasy, svých názorů a svého světa. Najednou jsem poznal, že protektorátní vojáci neprohrávají, nesmí nikdy ztratit svou čest.

„Zabij mě,“ podařilo se jí zašeptat „skonči to.“

Zarazil jsem se. Z části jsem měl jasno v tom, že bych jí měl dorazit, celé to tady zapálit a co nejrychleji zmizet. Ale pak by vyhrála, nemohla by ještě chvíli žít s vědomím toho, že ji nějaký barbar porazil.

„Ne.“ Zasípěl jsem. „Však tě brzo sežerou psi. Dočkáš se.“

Byla to pravda. Krev byla všude a brzy mýtina bude hemžit kojoty, radiohyenami a krysohrabaty.

Postavil jsem se. Bylo to jako bych balancoval na obří houpačce, ale udržel jsem se na nohou. Pomalu jsem mezi těly našel vlastní věci a Gaussovu ostřelovačku. Chvilí jsem váhal, co mám udělat se sonickou puškou, ale nakonec jsem ji nechal být. Pokud člověk neměl výcvik, mohl při střelbě přinejmenším oslepnout a ohluchnout.

Když jsem odcházel, ještě z dálky jsem slyšel sténání dívky a její nenávistné vzlyky. Udělalo mi to lépe. Krev už z uší, ani z nosu netekla, zrak se mi vrátil a až na bolest hlavy a pálení v hrudníku mi bylo docela fajn. Až mě to samotného překvapilo.

Začal jsem utíkat. Bylo třeba, abych se z místa masakru dostal co nejdříve. Pochyboval jsem, že by se z místa narušeného sonickými vlnami dalo dovolat vysílačkou, ale nechtěl jsem nic riskovat.

V popraskaném, prachem a potem ohlazeném koženém pouzdře u opasku, které jsem už stokrát mohl vyměnit za lepší – bůh ví, proč jsem to neudělal – jsem nahmatal nalezenou lahvičku s pilulkama. Po sto meterch běhu jsem cítil vlastní srdce, jak prosí o ránu z milosti. Sám jsem se divil, proč to dělám, ale nakonec jsem si jednu kapsli vzal. Měla hořkou chuť léků, které měly být spotřebované již před lety. Se sebezapřením jsem spolknul ještě jednu a doufal, že to jsou opravdu léky, ne popravčí pilulky.

Po několika minutách se mi začala motat hlava, ale bolest po celém těle ustávala. Nebylo to zase tak špatné. Vytáhnul jsem dalekohled a zběžně prohlížel svah podemnou. Na samém úpatí kopce se nalézaly první slumy, za nimi se tyčily osvětlené věže a budovy starých Vítkovických železáren. Začal jsem klopýtat dolů.

Okrajové části měst jsou právě ty oblasti, kterých se protektorát bojí nejvíc. Nenarazíte v nich ani na milicionáře, ani protektorátní vyšetřovatele. Nikomu se nechce hrabat v hromadě absolutní špíny, ze které už nikdy nemusí vylézt.

Přitáhnul jsem si všechny opasky, brašnu raději hodil přes břicho, abych na popruh viděl. Vstoupil jsem mezi domky z vlnitého plechu a bahna. Uličky byly malé, spleť a i v noci plné bdících žebráků, vrahů a zlodějů. Pár lidí v nuzných hadrech mi věnovali pozornost, ale když spatřili můj obličej, raději sklopili zrak. Skutečně jsem nemohl vypadat moc k světu.

Na konci ulice se nacházel pravděpodobně starý rezervoár na vodu, nyní předělaný na místní putyku. Kruhový tvar zrezlých ocelových stěn poskytoval návštěvníkům relativní bezpečí před častými přestřelkami a v případě potřeby mohl sloužit jako malá pevnost. Neměl jsem pochyb, že mnohokrát posloužil.

Došel jsem se ke vchodu a vstoupil. Prostor byl celkem malý, většinu vybavení tvořily nízké stolky z dřevěných beden a autosedačky. Jako osvětlení a vytápění zároveň hořel uprostřed místnosti speciálně upravený sud. Nálevna byla skoro liduprázdná. Na druhé straně místnosti seděl vytáhlý, plešatý chlápek. Pomalu ujídal nějakou řídkou kaši z otlučeného plecháče. Blízko vchodu dřímala postava v šedé kutně opásána množstvím popruhů a pásků. Tipoval jsem, že ji řemeny drží pohromadě.

Zašel jsem k baru. Z houpací sítě zavěšené za jednoduchým pultem se odlepil stín a věnoval mi krátký pohled. Vyzáblou rukou skrytou ve špinavém rukávu zašmátral pod pultem a vytáhnul olejovou lampu s rozbitým cylindrem. Škrtl zápalkou a zapálil ji.

Plamínek osvětlil naše tváře. Oba jsme se navzájem prohlíželi. Tipoval bych, že on na tom byl s popálenou levou polovinou tváře o něco hůř. Nakonec si přehodil přes hlavu kapuci a mlčky na mě zíral.

„Vodu.“ Nějak se mi nedařilo správně artikulovat.

„Co to je?“ Zachrochtal. Jeho hlas evokoval zarezlou drtičku masokostní moučky.

Neodpověděl jsem. Stvoření za barem na mě unaveně zíralo zpod mastné kapuce. Nakonec se barman rozkašlal, z police za sebou sundal špinavou sklenici a naplnil ji nazelenalou tekutinou z lahve obalené kůží. Zazubil se na mě ústy plnými zčernalých zubů a opřel se o rezatou stěnu rezervoáru.

Odsunul jsem sklenici stranou a naklonil se nad pult.

„Hledám Dereka Kaina.“ Zašeptal jsem.

Nikdy jsem nepochopil, jak může člověk se spáleným obličejem smrtelně zblednout. Zjevně to ale bylo možné. Barman se předklonil a dávivě se rozkašlal.

„Cože?“ Zachroptěl. „Dere.. jsi úplný cvok?“ nevěřícně na mě zíral.

Periferním viděním jsem si všimnul muže v kápi, jak se mi nenápadně přesunuje za záda. Má ruka sama od sebe nahmatala pistoli a ukazovák se ozval svým typickým svrběním.

Barman muže po očku pozoroval, ale neupozornil mě na něj. Mlčel jsem a čekal, co řekne.

„Derek je už měsíc v Díře. Proč, nevím.“ mručel.

Derek Kain byl jeden z místních šéfů podsvětí. Tedy podle všeho bývalý šéf. Má jedniná spojka v tomhle rezavém pekle.

„Jak je to dlouho?“ zeptal jsem se barmana.

„Asi dva tejdny. Co je ti po tom?“ zamručela kápě za mnou. Na zátylku jsem ucítil ústí hlavně. Vyptával se a u hlavy mi držel pistoli. Otočil jsem se a laskavost mu oplatil.

Viděl jsem jenom plynovou masku v kapuci, ze které zíraly dva vystouplé okuláry. Nervózně přeskakovaly od mého obličeje k ústí desert eagle.

„Tohle není nejlepší začátek rozhovoru.“ ozvalo se z masky tlumeně. Zbraň nesklonil.

Kývnul jsem hlavou ke stolku, kde předtím seděl. Po půl minutě ticha jsme skoro zároveň schovali zbraně a usadili se kolem starého sudu kousek od vchodu do lokálu.

Okuláry si mě prohlížely a hodnotily, od rozbité hlavy, až k okované patě.

„Co je ti po Kainovi?“ zopakovala maska.

Podíval jsem se stranou a zamručel smluvené heslo.

Chlápek téměř okamžitě zareagoval. Kopem do sudu a kotoulem dozadu se dostal na delší vzdálenost. Viděl jsem, jak ještě v letu vytahuje pistoli.

Nezůstal jsem pozadu. První střely z deserta se zabořily do plynové masky, ještě než dopadl na zem.

Jasně jsem viděl tříšť krve, mozku a úlomků kostí, jak zdobí prorezlou stěnu rezervoáru.

Nepochopil jsem, jak to dokázal, ale stihnul vystřelit. Kulka se mi zavrtala do někde do břicha a odhodila mě pod barový pult.

Na podobných sračkách je vždycky nejhorší, že člověk neví, jak na tom je. Ležel jsem u pultu s vyraženým dechem a zíral do díry v bundě. Žádná krev. Nevšímal jsem si barmana, který očividně hledal pod pultem brokovnici, nevšímal jsem si dalšího muže v baru, který něco začal řvát a pak vyběhl na ulici. Nevšímal jsem si mrtvol na druhé straně místnosti, která sebou ještě občas zaškubala. Rozepínal jsem bundu a čekal, kdy už konečně uvidím krev a ucítím bolest.

Místo toho se pod bundou ukázala brašna, kterou jsem si přehodil na břicho. Po chvilce horečného přehrabování jsem našel kovové pouzdro, ve kterém vězela kulka ráže pětáctýřicet. Zkusil jsem s ní zahýbat, ale nešlo to.

Venku se ozvala střelba. Rychle jsem doběhnul k mrtvole v kutně a stáhnul jí z popruhů kožený batoh. Chvilí jsem bojoval s pokušením zjistit, jestli u sebe nemá ještě další zajímavé věci, ale brokovnice v barmanových rukou mě přesvědčila, že to není nejlepší nápad.

S naprostým odhodláním zjistit, co se tady vlastně podělovalo, jsem vyběhl postraním východem z hospody a ztratil se mezi slumy.

2.

V dobách, kdy byl všeho dostatek a lidé nemuseli pít hlínu a prach, v dobách, kdy se lidé nepřemáhali, aby se dožili dalšího dne, tenkrát, když byly vzácné látky vypouštěny do větru a vod jako odpady, se ze starých slují a štol odčerpával metan a unikal přes hloubkové vrty do ovzduší. Pro lidi představoval nebezpečí, které se pomalu sbíralo ve starých důlních chodbách a jednou za čas hrozilo výbuchy. Lidé se plynu báli a v městských ulicích stávaly plotem ohrazené trubice, ze kterých líně stoupal nepříjemně zapáchající dým. Po Válce lidé rozhrabali každý kousek ruin tam, kde měli šanci vývody z dolů nalézt. Když se jim to občas podařilo, plyn zapalovali a hráli se o něj. Zvířené kamení, popel a prach na dlouhá léta zakrývaly slunce. Zapálené, osaměle hořící plyny ze starých štol představovaly pro mnoho skupin otrhaných uprchlíků jediné zdroje tepla a světla. Důlními stroji po desetiletí trýzněná zem se k lidem zachovala milosrdně a na povrch stále vypouštěla páchnoucí plyny ze svých zmrzačených útrob. Možná proto se v oblasti 40 - 80 udržel život. Když území obsadil Světostát, staré továrny a pece byly obnoveny, na jejich provoz se využíval právě plyn. Zem již lidem nemohla dávat černé zlato, ani mazlavý, tmavý jíl, který hořel, ale mohla je zásobovat výpary, které se v tmavých a teplých chodbách hluboko pod zemí stále uvolňovaly. Lidé přitáhli obrovské parní stroje, kterými plyny ze slují čerpali. Město bylo zanedlouho omotáno kilometry ocelového potrubí, které rozvádělo metan do továren a provozů. Trubice ale hřály a mnoho lidí si stavělo své chatrče na rozvozech plynu, aby v zimních nocích a mrazivých, nukleárních bouřích neumrzli. Brzy objevili způsoby, jak provrtat ocel a páchnoucí metan pálit ve svých příbytcích. Protektorát často zaznamenával pokles tlaku v potrubí a pak v největších slumech prováděl vražedné štáry a přepady. Slumy plápolaly dlouho a ozařovaly bledým světlem ponuré město. Tam, kde plynem zbarvené ohně hořely nejdéle, technici protektorátu posvažovali díry a tlak metanu se v potrubí opět zvednul. Ve vypálených slumech se brzy usídlili další žebráci a uprchlíci, proces se za nějakou dobu znova opakoval. Nakonec ten, kdo chtěl z vládního potrubí čerpat, prosit o svolení místní mafianské gangy, které si od obyvatel slumů nechávali platit a sami kontrolovali tlak v potrubí, aby příliš neklesal a nedráždil protektorát. Okrajové části Methancity, jak bylo město Protektorátem pojmenováno, představovaly pro náhodného pozorovatele panoptikum potrubí, kolem kterého se lepily domky a chatrče z vlnitého plechu. Ulice pod potrubím byly úzké, utopené v blátě, smradu a černém kalu. Ani ten nejposlednější obyvatel squattů by se v nich dobrovolně neprocházel, protože ona místa již nepatřila lidem. Kdo se na společenském žebříčku onoho zrezavělého pekla propadal níž a níž, propadal se i doslova. Na ulicích pod squatty žily bytosti, které lidi připomínaly jen v hrůzostrašných náznacích.

I přes hlasité oddechování a bušení vlastního srdce jsem slyšel střelbu, která u baru ještě neutichla. Zřejmě jsem svým malým konfliktem inspiroval okolí k dalšímu vyřizování účtů. Zbloudilé kulky nejsou mí oblíbení přátelé a já se nechtěl za žádnou cenu blíží seznamovat. V bludišti slumů naštěstí stačilo několikrát zabočit a člověk byl rychle mimo nebezpečí. Po chvíli kličování a objevování nových a nových, čím dál hnusnějších uliček jsem pochopil, co mi v běhu překáží. Gaussova puška má na délku

něco přes metr dvacet a v minaturních uličkách zatraceně překáží. Vzal jsem svůj kožený tlumok a během několika minut pušku rozebral na pár skladných částí. S elektromagnety a pulzními rotátorovými urychlovači namontovanými v masivních ocelových koulích jsem zacházel zvlášť opatrně. Při práci jsem si uvědomil, že mám ještě jeden tlumok. Chlápek, kterému jsem ho nedobrovolně vzal, ho už hledat nebude a mě může přivést na řadu dalších důležitých stop.

Stačilo obejít dva menší bloky postavené kolem masivního potrubí a našel jsem něco jako malé náměstí. Mou pozornost přirozeně přitahovala budova, která měla jako vývěsní štít prostřílený sud od piva. Byl jsem unavený a doufal jsem, že tahle hospoda bude o něco klidnější, než ta předchozí. S majitelem, pomešším, podřobaným chlápkem s neobvykle napjatým výrazem jsem se domluvil snadno. Peníze kupodivu nechtěl a tak jsem za jídlo a nocleh v malé, ale za to slušně vytopené cimře zaplatil zachovalými kombinačními kleštěmi. V místnosti jsem rychle prohlédnul možné únikové cesty, kliku od dveří zajistil židlí, batohy použil místo polštáře a s nožem v ruce usnul. V podobných hospodách běžný postup. Probudil jsem se večer a šel si dát snídani do nálevny. Hospoda mimo jiné sloužila jako vývažovna a lokál byl plný unavených sběračů a horníků. Přisednul jsem si k ospale vypadající dvojici mužů, na jedno z posledních volných míst v místnosti. Žádné větší nebezpečí jsem neočekával, ale přesto jsem byl rád, že lavice je postavená zády k cihlové stěně. Horníci byli špinaví, měli černé šaty a ještě černější obličej, které se už nedaly umýt. Někteří z nich měli za úkol těžbu posledních zbytků surovin, mnohdy i více než dva kilometry pod zemí, ti ostatní, muži s plynovými maskami, které pravděpodobně nesundávali vůbec, hledali větší ložiska metanu a jiných plynů. Ani na jedny z nich nebyl zrovna příjemný pohled, jejich hlasy připomínaly hloubku a temnotu štol, kde své životy trávili. Z rozhovorů jsem se dozvěděl, že ve městě je několik znova obnovených dolů. Podle všeho ale byl jeden z nich vytěžený úplně a protektorát ho používal jako vězení a blázinec v jednom. Díra, bývalý důl P.B., byl před válkou z části zasypán a uzavřen betonovou plombou. Když z něj o mnoho let později vytěžili i poslední kilogramy uhlí, jednoduše začali dolů spouštět nepohodlné lidi a vězně. Nemuseli vynakládat žádnou námahu, ani munici na jejich popravy. Zatopené chodby, chlad, žádné jídlo a důlní párači se většinou postarali o jejich efektivní likvidaci. Přesto kolovaly historky o tom, jak v Díře ti nejsilnější přežívají. Pokud byl Derek Kain tam, nezbývalo mi, než se vypravit za ním.

V cimře nad nálevnou jsem na špinavé lůžko rozložil věci z batohu. Nebylo jich mnoho, ale stály za to. Kožené pouzdro páchnoucí naftalínem jsem zatím nechal stranou a pustil se do studia mapy, která pocházela ještě z předválečných časů. Už to, že zakuklenec vlastnil podobnou mapu, napovídalo, že jsem zastřelil někoho docela důležitého. S rozporuplnými pocity jsem si prohlížel zachovaný plán města Ostravy a přilehlého okolí, v němž šlo s trochou fantazie rozpoznat obrysy Methancity. Díra - Důl P.B. byl na mapě zaznačený v oblasti zvané Slezská Ostrava, sevezovýchodní, mírně zvlněné části města. Dostat se tam znamenalo přejít území bývalé Bohumínské cesty. V současnosti pokrývaly místo husté lesy náletových dřevin, které maskovaly mnohdy zrádné komplexy budov obývané vším možným. Pečlivě jsem zabalil mapu do kusu igelitu a zavřel na zip do náprsní kapsy. Bylo to relativně nejbezpečnější místo, a pokud by mě někdo střelil právě tam, bude zničená mapa jeden z těch lepších problémů. Dalším kouskem v batohu byla sportovní perkusní pistole z dvacátého století. Chvilí jsem zkoumal jednoduchý, masivní mechanismus umožňující po dlouhém nabíjetí vystřelit jeden náboj monstrózní ráže. Přemýšlel jsem, který tvor s pudem sebezáchovy by se vybavil jednoranou zbraní. Po chvíli jsem divnou zbraň hodil do batohu spolu s balíčkem nebezpečně vypadající munice a doufal, že se najde blázen, který ji bude chtít koupit, nebo vyměnit. Případně ji zahodím někam, kde ji nenajde nikdo, kdo by proti mně mohl něco mít. Další zajímavostí byl kapesní geigerův počítací a

hliníková krabička. V kovovém pouzdře na cigarety jsem našel několik malých injekčních stříkaček a pár jehel. Gumkou připevněný flakónek žlutavé látky působil jedovatě. Pár injekcí bylo již natažených a zajištěných pojistkou. Opatrně jsem je položil na postel k ostatním věcem a okamžitě uslyšel známé praskání. Geiger ležel hned vedle flakónku a zuřivě dával najevo, že se mu obsah nelíbí. Nechápal jsem, kdo by si mohl píchat radioaktivní kapalinu, ale na druhou stranu ostraváci jsou vcelku otrlí jedinci. Nad čtyřmi granáty jsem moc nepřemýšlel a hbitě je schoval do kapsy od kabátu. Posledním pokladem byly zásoby koncentrované nutrisoji a lahev s vodou vylepšená balíkem šumivých, vitaminových tablet. V nenápadném balíčku z alobalu byl pořádný kus sušeného masa. Chlapík musel být zatraceně bohatý. Pomalu jsem začínal cítit, jak mě přes podrážky pálí půda pod nohama. Bohatí lidí mají nezdravou vlastnost přitahovat problémy a o mrtvých bohatých lidech to platí dvojnásob. Rychle jsem všechny věci naházela do batohu, utáhnul šňurku a prohlídl si poslední předmět, páchnoucí kožené pouzdro. Na první pohled nenápadný kus pořádné kůže ukrýval několik v sobě uložených skleněných baněk. V nejmenší z nich, skoro uprostřed zařízení byla nasypána filtrační látka. Trubičkami propojený aparát připomínal malou destilační aparaturu na výrobu nějakého koncentrátu. Na vnitřní straně pouzdra jsem našel vyražený monogram G.A. Pouzdro i s obsahem jsem zabalil do kusu hadru a přidal k ostatním věcem. Byl nejvyšší čas vypadnout a ztratit se z železáren pryč.

Obloha byla zatažená ocelově šedými mraky, které se táhly kam až oko dohlédlo. Konec konců mi podobné počasí nevadilo, aslespoň nepršely kyselé a radioaktivní deště. Slunce jsem v životě nikdy pořádně neviděl.

Dostat se z železáren nebylo tak těžké. Pokud člověk nechtěl mermomocí do vnitřního města, ve kterém bydleli lepší lidé, nemusel procházet žádnou kontrolou, ani překonávat betonové hradby s žiletkovými dráty. Vymotal jsem se s pomocí několika nuzně oblečených individuí z uliček a s pomocí mapy našel jednu z mála průchozích stezek na severovýchod. Byl jsem odhodlaný se ji držet, dokud neuvidím Haldu. Významný orientační bod všech tvorů žijících v Methancity byla devadesátimetrová hora navršené hlušiny z obnovených dolů. Jelikož vykopaná zemina a kamení hřálo i v zimě, brzy se na ni vytvořilo několik kolonií domků a slumů. Podle všeho byl důl P.B. někde poblíž.

To, že mě někdo sleduje, jsem poznal až po dvou hodnách chůze. Stezka byla dobře upravená a kromě několika poničených stavení vyhřezlých z lesa jsem nenarazil na nic podstatného. Přes fučení mrazivého větru jsem ale přeci jen zaslechl štěkání psa. Kousek ode mě se nacházela stará poštovní stanice. Oprýskaný nápis zdobil dvoupatrovou budovu, která se přímo nabízela jako ideální úkryt.

Vylezl jsem na střechu a smontoval Gaussovu pušku. Když jsem založil první kazetu nábojů, ozvalo se uspokojivé zavrčení protáčekjících se ložíšek. Pro jistotu jsem zkontroloval i desert eagle a čekal.

Přišli od železáren. Dva muži vedli na masivních řetězech několik pitbulů a doprovázela je skupinka dalších tří ozbrojených lidí. Měli oči na štopkách a bylo vidět, že jsou sehraná parta. „Říkám ti, že musel jít tudy Maveriku.“ Vítr ke mně donesl hlasy psovodů. Zněly unaveně a monotónně, muži museli být unavení. Psi tím pádem také.

„Mi se to nezdá kurva. Ten vítr fouká špatným směrem, mohl jít i jinudy. Čokli mohli chytnout špatnou stopu.“ Odpověděl Maverik.

„Ti žebráci ho viděli Mave. Pokud míří k díře, nemá moc na výběr kudy jít. Musíme to tady prohledat.“ Zachrptěl psovod.

„Chlapi mi je zasraná zima. Pojdme už.“ Ozval se jeden z ozbrojenců.

Maverik se po něm ohnal řetězem. Pitbul zavrčel.

„Drž hubu Arche, jesti tohle poděláme tak nás Kruss vykostí. A Grygorij jakbysmet. Ten chlap je zasraná noční můra. Hledá Dereka.“ Vysvětloval Maverik. Informace měli, to zas jo.

Viděl jsem, jak posunkama rozdělil skupinu na dvě části. Muži začali bez řečí pročesávat okolí. Psi mě museli každou chvíli vyčenichat.

Vytáhnul jsem z kapsy granát a uvázal na něj šňurku. S kusem masa jsem připevnil provázek na pojistku a granát zabalil do staré košile. Celé jsem to umístil za dveře v prvním patře. Pak jsem se vrátil na střechu, upravil zaměřovač gaussovy ostřelovačky a vybral si posledního z chlápků, kteří prohledávali vraky aut kousek za poštou. Když se sklonil ke kusu potrubí, vystřelil jsem. Mířil jsem na hrud', ale zasáhnul jsem ho do hlavy. Odletěl o kus dál, tělo zmizelo ve křoví. Další dva se okamžitě otočili, ale to už jsem měl na mušce rozkrok dalšího. Magneticky urychlená střela provrtala chapovi hrudník a odmrštila jej na kus pobořené zdi. Rychle jsem nabil, ale pozdě – poslední stačil odvázat psa. S volným řetězem v ruce zkusil uskočit – už to nestihnul. Střela ho zasáhla do ruky a vzala sebou i kus hrudníku. V oblaku rozvířené krve a kusů tkání udělal piruetu a skončil jako jeho partáci.

Ozvalo se několik výstřelů a vedle mě prasklo pár střelných tašek. I když stopaři museli být unavení, měli docela přesnou mušku. Využil jsem můstku pro komínky a přeskočil na další střechu. Periferním viděním jsem si všimnul psa, jak vbíhá do domu. V další střeše bylo okno, které nebylo rozbité. Se zaťatými zuby jsem unikl několika střelám skokem přímo do něj, ale přepočítal jsem se. Podlaha prvního patra chyběla a za malý okamžik jsem se tvrdě seznámil s betonovou zemí. Cítil jsem ostrou bolest v noze, ale zvládnul jsem se postavit.

„Zastřel toho zmrda!“ vřeštěl psovod a kropil samopalem porozbíjená okna do místnosti, kde jsem se chovával. V boji nikdy nekřičte, ani na sebe nijak zbytečně neupozorňujte, rada nad zlato. Zpoza starého barelu jsem po křiklounovi dvakrát střelil. Nedošlo mi, že mrtvola nemůže držet psa. Mezi výstřely jsem zaslechnul druhého muže, který se snažil dům obejít. Přebil jsem desert eagle a v tom okamžiku uslyšel výbuch. Stěny se zatřásly a tlaková vlna rozbila okna. První pitbul našel granát. Rukou jsem si zakryl obličej a s namířeným desertem proběhl mračny rozptýlené omítky. Bylo to nebezpečné, ale vsadil jsem na moment překvapení. Zahlédl jsem siluetu muže a několikrát po ní vystřelil. Zmizel. Desert ještě nedozněl, ale najednou jsem uslyšel vrčení a v příští sekundě na mě skočil pes. Instinktivně jsem si kryl předloktím obličej, cítil jsem, jak mi vlhká psí morda trhá rukáv. Druhou rukou jsem rychle zabořil hlaveň deserta hluboko do srsti na hrudi a stisknul spoušť. Střela pitbula přepůlila a s jeho hlavou odletěl i roztrhaný rukáv kabátu.

Pískalo mi v uších a byl jsem celý zborcený krví. Najednou se ozvaly všechny staré rány včetně popraskaných cévek v nose a obličej, netušil jsem, jestli je všechna ta krev psí nebo moje.

V rychlosti jsem obešel celé bojiště a ujistil se, že nikdo nepřežil. U psovodů jsem našel několik plechovek masa a zeleniny, zbraně stopařů byly ale bohužel špatně udržované a jejich majitelé do nich neměli moc munice. Tipoval jsem, že šlo o špatně placenou nezávislou jednotku.

Váhal jsem, jak mám naložit s mrtvými, ale už pár minut po střetu jsem si všimnul kojotů hladově pozorujících čerstvé mrtvoly. Moudře jsem se rozhodnul jim území přenechat, posbíral jsem své vybavení a pokračoval po pěšině dál. Myslím, že nakonec byli spokojeni všichni. Kromě mrtvých, pochopitelně.

Po dvou hodinách chůze náletovým houštím, které muselo v místech stezky růst i před Zánikem, jsem z vršku předválečné železniční stanice spatřil Haldu. V nasbírané kaluži vody na střeše jsem s uspokojením zhodnotil svůj zjev. Zkrvavený kabát s utrženým rukávem jsem ještě před tím vylepšil vyválním v prachu a obličej jsem na těch správných místech namaskoval opáleným korkem. Nikdo

mě nemohl podezírat z toho, že bych na tom byl líp, než většina obyvatel Methancity. Po utažení popruhů a řemenů jsem se vydal na cestu k prvním slumům.

Po několika kilometrech houštinami jsem spatřil mohutný, pevností střežený most přes říčku, která se pravděpodobně za širokým zákrutem vlévala do větší řeky Ostravice. Ta pak protékala centrem města. Prostudoval jsem mapu a zjistil, že opevnění, které most střežilo, se tady nacházelo mnoho staletí, vynálezaví Ostravané vylepšili prastarý středověký hrad o několik betonových zdí a střílen s kulomety, které měly vítat nezvané návštěvy. Voda v řece neměla zdravou barvu a plavat se mi v ní nechtělo. Mimo jiné i kvůli okolní teplotě. Most tak představoval jedinou cestu.

Před branami se ježily kulomety a dohlížely na karavanu, která tam čekala, podle všeho již nějakou chvíli. Velitel stráží se domlouval s vůdcem karavany, oba muži se hádali o výšce mýtného. Řekl bych, že velitel se zbraněmi za zády měl pádnější argumenty. Šouravým krokem s pohledem sklopeným k zemi jsem přešel celou karavanu a obrátil se na jednoho s vojáků u brány mostu.

„Nic k proclení.“ zahuhlal jsem a šel jsem dál.

„Stůj!“ Křikl muž. Čekal jsem to.

„Vrať se o dva kroky zpátky a dej ruce nahoru.“ Poručil hlasitě.

Poslušně jsem se vrátil a nahodil jeden z blbých výrazů. Voják si mě nepřátelsky měřil.

„Nepotřebujeme tu typy, jako jsi ty.“ Krčil nos. „Otoč se a vrať se do žumpy, ze které jsi vylez.“

Otočil jsem se a pomalu jsem odcházel. Několik dalších poutníků zklamaně pozorovalo můj osud. Ještě chvíli před mostem váhali a pak se rozhodli to ani nezkoušet. Marně jsem si lámal hlavu, jak dál, když jsem najednou uslyšel ostrý hlas.

„Kapitáne, ten muž právě řekl, že převáží výbušniny. To je v rozporu s protektorátním nařízením. Mám ho odvést?“

Můj voják podešel stranou podpořit podpořit svého kapitána. Na jeho místo přišel o poznání mladší chlápek s vcelku přátelským výrazem. Rozhodl jsem se ještě jednou pokusit štěstí.

„Pane, huh huhly, pustíte mě? Du navštívit bratrance.“ Zahučel jsem na vojáka.

Ozbrojenec s přátelským výrazem vytáhnul pistoli a odjistil pojistku. Namířil mi hlaveň doprostřed hrudníku a chystal se vystřelit. Spletl jsem se, byl to větší hajzl, než vypadal. Psychologie nikdy nebyla moje silná stránka.

Bleskurychle jsem mu strhnul ruku stranou. Padly dva výstřely, druhý se odrazil od blízké skály. Kulka nám hvízdla nad hlavou. Voják na mě překvapivě zíral.

„Co to kurva...“ Vyhrkl velitel a pozvednul samopal. Vůdce karavany ale nečekaně hrábnul do záhybu svého pláště, zaburácel výstřel a kapitán se zhroutil v krvi na zem.

Marně jsem přemýšlel, jak se to mohlo takhle posrat. Stále překvapenému vojákovi jsem zkroutil ruku s pistolí a do obličeje posadil dva tvrdé direkty. Uskočil jsem za první vůz karavany, abych se kryl prvním salvám protektorátních samopalů. Ještě zlomek vteřiny bylo ticho, pak se osádka mostu vzpamatovala a ozvalo se burácení děl, těžkých kulometů a granátů. Do vozu se po desítkách hladově zakusovaly salvy kulek, já se krčil za kovovou nápravou a začínal se modlit. Ne, že bych věděl, jak se to dělá, ale člověk se učí rychle, když na to přijde. Chláпка vedle mě smršť železa vyhodila do vzduchu a zkrvavené kusy jeho těla dopadly do zpěněné vody za mostem. Všude se ozýval nesnesitelný hřmot a hvízdání projektilů. Za nápravu vozu skočil jeden z poutníků, místo pro dva bohužel nebylo. Pokusil se mě odstrčit, ale já byl ten silnější. Ztratil rovnováhu a překulil se vedle vozu. Kulomet mu okamžitě rozrthal obličej a trup, obhodily mě kousky masa a sprška krve.

Těla se ještě nepřestala škubat, když karavana zahájila protiútok. Zjevně měli v záloze plán bé. Za zátarasý protektorátu dopadlo několik granátů, z prvního vozu se vysunuly hlavně těžkých kanónů, spatřil jsem hlavici bazuky. Za mostem využilo pár útočníků přírodních valů a opětovali palbu z pušek

a samopalů. Klid a ticho říčního meandru vystřídal intenzivní kakofonie války. Krčil jsem se uprostřed masakru a doufal, že náprava vozu vydrží.

Vytáhnul jsem desert eagle a s pistolí v každé ruce čekal na ofenzivu protektorátních jednotek.

Průrazné střely roztrhaly předek vozu, na chvíli kulometry umlkly. Vystřídal je dusot těžkých kanad ozbrojenců střežících most. Poutníci a zbytek karavany ustupovali, já se choulil u prvního vozu a předstíral smrt. Vojáci využili trosek vozů jako krytů a zpoza nich začali ostřelovat stahující se bojovníky karavany.

Počkal jsem, až bude nejbližší voják přebíjet a z kleku jsem ho střelil do hlavy. Přepadnul přes okraj mostu. Nevšimli si mě hned. Dva muži se stačili otočit, ale okamžitě koupili několik střel. Skřípal jsem zuby a zběsile mačkal obě spouště. Zmasakroval jsem další tři protektorátní ozbrojence, ale došla ma munice v deserty. Přikrčil jsem se znova za nápravu vozu, a hledal nabitý zásobník. Karavana se chytla příležitosti a vyrazila. Obsadila pozice kolem vozů za pustila se do kropení protektorátních zátaras. Střela za bazuky zasáhla jedno z kulometných hnízd a to puklo. Vyvalily se oblaka černého dýmu a z betonové trhliny vyhrželo několik zkrvavených těl.

Druhý vůz v řadě dlouhé karavany se dal do pohybu a začal před sebou tlačit jako štít trosky prvního vozu. Jestli jsem neměl být na kaši, musel jsem změnit pozici. Bočnice prvního vozu byla roztržená a výstupy podvozku zkroucené střelbou a žárem. Bylo to těsné, ale stačil jsem se protáhnout dovnitř.

Začala palba protektorátu, tentokrát o pár mužů a kulometů slabší. Vnitřek prvního vozu byl tvořen pár železnými deskami, na které bylo nataženo několik kevlarových vrstev. Dokonalý štít. Dřevo, které mělo původně budit zdání, že první vůz slouží jako nákladní prostor, leželo rozstřílené všude kolem. Za zátarasem ležela mrvola střelce, bez půlky obličeje. Vykroutil jsem mu z chladnoucích rukou granátomet a zaujal jeho místo. Průzorem v krytu jsem sledoval sedm vojáků za mostem a nezničené kulometné hnízdo, které na nás zuřivě chrlilo proudy olova.

Zacílil jsem a a páčil. Granátomet slabě kopal a flusal granáty směrem k mužům. Když došel k deváté ráně, vykrouknuv jsem zpoza krytu, abych spatřil dílo zkázy.

Ze zčernalého betonu a pokrouceného kovu stoupala oblaka jedovatého, štiplavého dýmu. Z kulometného hnízda nezůstalo nic, okolí bylo poseto drobnými krátery a vytrhanými kusy země. Chvilí jsem si myslel, že za sebou slyším jásot, ale pak mi došlo, že je to panika. Lidé zběsile zachraňovali z hořících a rozstřílených vozů co se dalo a prchali do pustiny před hroživou pomstou zdánlivě poražené protektorátní pevnosti.

Až teď jsem měl čas si uvědomit, že náš odvážný útok nebyl nic jiného, než jen snaha zachránit si holé životy.

Brány hradu se otevřely a z nich vyjely dva tanky doprovázené dvacítkou protektorátních těžkooděnců. Muži v černých uniformách s útočnými puškami se mísili s několika sonickými vojáky a vozidly s nainstalovanými děly. Chtěl jsem se obrátit a utíkat, ale odmrštila mě exploze vozu za mnou. Chvilí jsem ještě dokázal vnímat létající kusy mostu, vozů, zbraní a těl, ale pak jsem narazil na něco tvrdého a ztratil vědomí.

„Co s nima šéfe?“ Zaslechl jsem zastřený hlas deroucí se z plynové masky. „Nemohli jsme je tam nechat hnít. Přitahovali by hyeny.“

„Já vím, ty hlupáku.“ Odpověděl odměřený ženský hlas. „Ale máme málo ropy, abychom je mohli spálit.“

„Hodím je zatím semka do chládku, aby se moc nezkazili. Zejtra by měl dorazit kombajn.“ Zahuhlal voják.

„Do toho chlapi.“ Souhlasila žena. „Pozitíří poputují k díře. Aspoň se párači jednou pořádně nažerou. Zatím ten smrad musíme vydržet.“

„Anopane!“

Ucítil jsem pohyb. Vozík, na kterém mě vezli, někdo vši silou tlačil po nepříliš rovné cestě.

„A posypte je vápnem.“ Křikla zdálky žena.

Pootevřel jsem jedno oko. Rozmazaně jsem dokázal rozlišit pohybující se cestu. Zahlédl jsem dokonce nějakou šedě omítnutou budovu a mohutné zdi s ostnatým drátem. Posbírali nás a odvezli do hradu. Necítil jsem nohy a levou ruku. Z obličeje mi někdo sedřel maso až na kost a hádal jsem pár polámaných žeber. Bolest se ale nedostavila, to vše mělo ještě přijít. Ležel jsem někde uprostřed hromady rozstřílených a roztrhaných mrtvol. Po odřených a bolavých zádech, do kterých se překvapivě rychle vracel cit, mi stékalo něco vlhkého a slizkého, moje pravá ruka byla zabořená v něčích vnitřnostech. Nutil jsem se nezvracet, ani na sebe nijak jinak upozorňovat. Nebylo to snadné. Po nekonečně dlouhém drkotání nás z vozíku vyklopili dva vojáci v nějakém přístřešku na velkou hromadu. Tvrdě jsem dopadl na škváru a vyzdobil si obličej několika ostrými kamínky.

„Ti u sebe ale mají věci, hehehe.“ Zachrochtal voják.

„Hele zlatý zuby!“ Ukázal druhý a vrhnul se k nedaleké mrtvole. Ozvalo se křupnutí a mlasknutí.

„Paráda!“ zářil voják.

„Co když ještě nějakí nejsou mrtví?“ Váhal první. „Ty víš, jak skončili Friz a Helm.“

„Friz byl cyp a Helm ještě větší. Zaloužili si to.“ Odpověděl muž, ale od hromady poodstoupil.

Chvilí bylo ticho.

„Co kdybychom je zplynili, aby to bylo sichr?!“ Navrhnul první. Koutkem oka jsem viděl, jak druhý pokrčil rameny.

„Cyklon ještě máme. Hod' sem plechovku.“ Poručil druhý.

Sledoval jsem, jak si muži nasadili plynové masky. Náhle mě páliło celé tělo, chtělo se mi zvracet a kašlat. Zatínal jsem zuby bezmocností. Zaracené nohy, zatracená smůla, celá tahle zkurvená mise.

„Hej počkej ještě.“ Uchechl se první voják. „Dáme si ještě gé á power, ne?“ Navrhnul.

Hlavou mi probleskl monogram G.A. na koženém pouzdře. Zbystřil jsem.

„Di někam s tou sračkou. Nechi dopadnout jako zasraný ghoul.“ Odfrknul druhý muž.

„Ale dej pokoj.“ Zabrbľal první. Z taktické vesty vytáhnul malou stříkačku se žlutavou tekutinou a bez váhání si ji píchnul do krku. Opřel se o stěnu a slastně zavřel oči.

„Fuj, kurva, nemůžu ani vidět, jak si to pícháš.“ Odvrátil se s hnusem první voják. Poodešel stranou a sebral z police plechovku. Oba muži si rychle nasadili plynové masky a začali posypávat hromadu malými krystalky. Na záda jsem vyfasoval štědrou dávku, která okamžitě začala nesnesitelně pálit.

„Padáme, dělej.“ Houknul voják, kterého již přes výpary plynu nebylo dobře vidět. Ozvalo se zabouchnutí dveří a zastřečení západky.

Rukama jsem se snažil odstrčit co nejdál od hromady těl, která se najednou začala na pár místech škubat. Dovlekl jsem se až k polici u stěny, měl jsem pocit, že mi někdo záda polil kyselinou sírovou, dusičnou, bezínem a zapálil. Na jedné z prvních přiček jsem našel kanystr s bůhví čím. Neměl jsem šanci přemýšlet, jednoduše jsem ho převrhnul, otevřel a neobratně vylil na záda. Chladivý pocit byl záhy vystřídán pálením, ale o něco menším, než předtím. Tekutina byla bez chuti a bez zápachu, dopřál jsem si několik loků, stejně na tom už nezáleželo, buď se otrávím nějakým jodem, nebo se udusím. Oblak plynu vražedně postupoval od hromady až do kouta, kde jsem se krčil já. Tvář se mi kroutila bolestí, po obnažené kosti mi strachy jezdily uvolněné šlachy a cáry kůže. Hmatal jsem po

svém umírajícím těle a hledal spásu. V poudře u opasku jsem zázrakem našel kapsle, které mi už jednou pomohly a několik jsem si nasypal do úst.

Byl jsem mrtvý, úplně mrtvý, život nevisel ani na tom příslovečném vlásku, spíš se vznášel někde nademnou ztracený v nekonečnu oparu cyklonu B. Chytil jsem jej a a toužil vrátit zpět, ale on unikal po vlnících se výparech, vysmíval se mi a hbitě uskakoval před mými máchajícími pažemi. Dostal jsem vztek a chtěl ho zabít, zničit, vlastní život, který plaval o půl metru výš a nastavoval mi svou ironickou tlamu, dosyta si užíval utrpení a bavil se mou - jeho nemohoucností. Prskal jsem kolem sebe krev a chuchvalce plíc sprostých slov, kterými jsem zatracoval tu šklebící se bestii, která ještě nechtěla pryč, která se mě ještě držela, aby mě mohla mučit a trápit. Po chvíli jsem se vyčerpaně zhroutil a vyleptanýma očima hledal jediný důvod, proč se ještě o něco snažit.

A pak jsem znova hledal, šátral, tentokrát v absolutní temnotě svého umírajícího těla. Na zemi najednou pod mými prsty vyrostla injekce, věděl jsem, že je plná žluté látky, stejně tak jako další stříkačky, kterých bylo plné pouzdro, o kus dál v mém batohu, který exploze servala z mých zad spolu s kůží a svaly.

Drobné vpichy nebylo ani cítit, jen jsem vnímal opojný pocit brnění, svědění, exploze štěstí, ale zároveň smrtelného chladu. Sedmou, poslední injekci jsem si píchnul do krku, přesně tak, jak to udělal voják předemnou.

Vracel se mi zrak, vracel se mi pohyb i cit, ale já věděl, že to je jen dočasně, jen s podmínkou, že pak odejdu a už se nevrátím. Život se snesl z mizejících oblak plynu zpět do mého těla, ale už ne jako já, ale jako něco cizího, co se usadilo ve mě jako parazit, aby to čekalo než vydechnu naposled. Jeho ironický výraz jsem mu oplatil vražedný šlebem. Oba jsme věděli, proč jsme tady, proč ještě nemůžeme pryč.

Kvůli G.A. jsem asi přišel o život, aby mi ho pak propůjčil zpět s podmínkou, že budu platit hrůzně vysoké úroky. Vstal jsem, sebral jsem u stěny ležící páčidlo a postavil se do stínu u dveří. Byl jsem připraven si vše nejdříve vybrat na těch, co mi tohle způsobili, abych pak sám mohl dluhy vyrovnat.

3.

Velitel pevnosti zachmuřeně pozoroval blíže nespecifikovatelný chuchvalec tkání, kostí a výstroje. O rameno se mu nedbale opírala žena s havraními vlasy a páskem přes oko. Vypadala, jakoby ji celá scéna pobavila. Přihlížející vojáci mlčeli a drželi se v uctivé vzdálenosti od hrůzného výjevu.

„Byli dva.“ Zamumlal velitel. „Myslím oběti. Vidím tři oči.“ Ukázal někam doprostřed krvavé kaše.

Žena se sklonila k hromadě a bez skurpulí vytáhla jednu kost. Jeden z vojáků se odvrátil a začal zvracet přes nedalekou hradbu.

„Hodovali na nich.“ Zašklebila se a ukázala všem okolo jasný důkaz – kost, ze které někdo pečlivě obral měkké maso.

„Kdo z vás měl hlídku?“ Zařvala na vojáky stojící ve velkém kruhu kolem celé scény. Většina mužů o dva kroky ustoupila.

„Ty!“ Ukázala kostí na muže, který váhavě zvedl ruku. „Posbíráš tohle svinstvo a doneseš ho do laboratoře.“ Zasyčela. „Pak přiklušeš na K3. Tvůj parťák taky.“

Muži se zachvěli. K3. Místnost přezdívaná konečná. Stačilo ještě několik rozkazů velitele a všichni měli co dělat. Bylo třeba prohledat hrad, zorganizovat pátrací čety, vypustit čoklíky.

Krčil jsem se v nedalekém zákopu, pár set metrů od hradeb a dalekohledem pozoroval čilý ruch. Vzal jsem si sebou poslední dvě stehenní kosti a udělal jsem dobře. Bylo mi jasné, že se odsud chvíli nepohnu. A mé *tělo* teď živiny potřebovalo.

Dostat se z hradu bylo dílem okamžiku, stejně tak si opatřit nový kabát. Poctivý, řekl bych ruský model Soldat s vysokým límcem. Do Methancity jak dělaný.

Dokonce se mi podařilo posbírat většinu mých věcí. Usadil jsem se v konci rezavé roury, která trčela z kusu zdemolovaného betonového nástavce, a pozoroval jsem pátrací čety. S chutí jsem se zakousnul do masa, jen jsem musel odepnout zbytek přezky, který vojákovi držel stehenní pouzdro. Neměli šanci mě odhalit, trubka navíc pokračovala kdesi do útrob hory. Na Ostravě bylo báječné to, že byla provrtaná štolami skrz na skrz. Jen mě trochu děsilo, na co všechno bych mohl při nedobrovolném průzkumu podzemí narazit.

Musel jsem si všechno utřídit v *hlavě*. Můj mozek fungoval stejně jako dříve, i když ho asi kus chyběl. Omotal jsem si hlavu starým hadrem, stáhl kusem ostnatého drátu a přehodil přes hlavu kapuci. Dokud budu mít G.A. injekce, bude to v pohodě. Po masakru a následné hostině jsem posbíral do jutového pytle velkou hromadu vybavení a jídla. G.A. injekcí jsem našel požehnaně.

Jeden z vojáků měl u sebe malý nožík. Ukrajoval jsem pláty masa jeho bývalého majitele a labužnický je pojídal. Doslova jsem cítil, jak se rány s pomocí žluté substance, podpořené živinami z dlouhého vepřového zacelují.

Fajn. Někdo se mě pokusil oddělat. Spíš oddělal, ale ještě mi to nedošlo. Nějaký Grygorij s Krussem. Možnost, že G.A. je Grygorij A. mě přišla logická, ale neměl jsem pro to žádné další důkazy. Někdo odstranil i Dereka Kaina. Byl to sice gauner a vládce Vítkovického podsvětí, nicméně také jeden z neaktivnějších odbojářů proti Ostravskému Protektorátu.

Musel jsem si zamnout spánky, hlavou mi projela ostrá bolest.

Jestli Derek skončil v Díře, tak ho patrně odhalil Protektorát. To ale nevysvětlovalo, proč se mě pak pokusili rozstřílet. Kdybych se o něj zajímal moc nahlas, sebrali by mě vojáci, to dávalo smysl. Ale stačilo v putyce, která mu asi patřila prohodit pár slov a hned mi hořela půda pod nohama. A když jsem vyklidil pole, tak za mnou nějaký Grygorij pošle četu zabijáků. Ne tak dobrých, aby mě dostali, ale to nemohl vědět. Jeho smůla.

Štěkot a chrochtavé hlasy se pomalu, ale jistě přibližovaly. Byli důkladní. Z pytle jsem vytáhl jednu z modifikovaných G36tek. Sebral jsem dvě, spolehlivé zbraně. Kromě nich jsem našel ještě jednu zkrácenou SR-25 a granátomet. Nasadil jsem na pušku tlumič, zamaskoval ústí trubky kusem křoví a pohodlně se usadil hlouběji ve tmě.

Mnul jsem si bolavou hlavu a přemýšlel dál. Můj úkol mi zadali, podobně jako tucty jiných – prostřednictvím mrtvé schránky. Odboj je zanechává zakopané a označené, případně do opuštěných budov instaluje skryté telefony a vysílačky. Skoro nikdy se nesetkáte s nějakým příslušníkem naživo, alespoň ne ve věci dlouhodobých misí. Na balíčku, který jsem celou dobu nesl pečlivě skrytý sebou stálo, že musí být předán pouze Derekovi Kainovi a nikdo nesmí vědět, co je uvnitř. Náhradní kontakt chyběl.

Vojáci se blížili, dokonce jsem viděl, jak se hýbou náletové javory a osiky pár desítek metrů od ústí trbice. Tady něco nehrálo. Posunul jsem se dál do tmy a čekal. G36ka měla slušný kolimátor, který měnil intenzitu svitu reddotu podle okolního světla, teď spíše šera.

Musel jsem dál, alespoň se pokusit dostat do Díry. Až Kaina najdu, můžu se soustředit na další problémy, třeba Grygorije.

Teď už jsem rozeznával jednotlivé hlasy vojáků. Tady něco nehrálo. Šli najisto. Najednou jsem znova pocítil bolest v předním mozkovém laloku. Měli neurodetektor. Zkurvysyni.

Začal jsem se plazit pozpátku dál do tmy. Nohama jsem před sebou postrkoval pytel s vybavením, batohy mi pohyb taky neusnadňovaly. Mizerná roura. Když se jejím v ústí objevila protektorátní helma s červenými infra průzory, vystřelil jsem. Viděl jsem, jak se hlava rozprska, vojákovy parťáky obhodil mozek a úlomky helmy. Chyba. Kdybych ho nechal vlézt kus do roury, ucpal by ji, došlo mi se zpožděním.

Tlumok jsem najednou za chodily necítil, roura končila. Za chvíli jsem stál v relativně velkém plynovém rozbočovači. Několik dalších trubic se pavoukovitě rozbíhalo všemi možnými směry dál. Roura ke mně donesla hlasy protektorátníků. Právě se rozhodovali, jestli dovnitř nahází granáty s nervovým plynem, nebo vysílačkou přivolají sonického vojáka. Jeden z nich, ten s nejvyšším a nejpisklavějším hlasem, prosazoval nervový plyn. Skvěle.

Dovnitř dopadlo několik plechových válečků, prostor začal rychle plnit příjemně vonící dým. Rozhodli se správně. I když, jak pro koho. Stačí se trochu předávkovat G.A. a nervový plyn začne vonět.

Ukryl jsem se v jedné z dalších trubic a začal přerovnávat vybavení. Neměl jsem kam spěchat. Než vlezou dovnitř, přesvědčit se, že ze mě zbyla jen třesoucí se hromada biomasy, uplyne ještě pár chvil. Nakonec se mi podařilo nacpat všechno potřebné vybavení do jednoho batohu, zbytek jsem musel oželet. Bohužel i Gaussovku, která i složená zabírala moc místa. Místo toho jsem přibral velkou pixlu kuličkových ložisek, sáček s fosforem a rozbušky. Pro sichr. Přebil jsem všechny zbraně, z odloženého pytle plného překvapení vytáhnul časovanou nálož, ukryl ji do rohu rozbočovače a vydal se jedou z trubic mířící přibližně mým směrem. Na Slezkou Ostravu.

Když jsem po půl hodině plazení úzkou, místy děravou trubicí vylezl ve stinném údolí plném starých stromů, mezi kterými prorůstala divoká ostřice, kopřivy, náletové dřeviny a šlahouny, bylo mi jasné, že tady mě nenajdou. Jednak by museli prolézt všechny roury a pak – v tohle pralese jsem se jim mohl ztratit skoro okamžitě. Halda se tyčila asi půl kilometru přede mnou, obehnána zubatou hradbou ze strusky a navršeného kalu, do kterého místní zapíchali naostřené kůly. Zřejmě se tohohle malého pralesa báli. Něco mi říkalo, že bych měl haldu obejít a pokusit se k P.B. dostat z druhé strany.

Stezky jsem z místa, kde končila roura žádné neviděl. Pravděpodobně prales zarůstal moc rychle a řídké návštěvy nedokázaly udržovat pěšiny průchozí.

Připravil jsem si mačetu a začal si prosekávat porost. Šlahouny a náletové býlí bylo skutečně skoro nezníčitelné, něco jej muselo přizívat. Zespod. Po půl hodině tvrdé dřiny, kdy se mi jakž takž dařilo postupovat vpřed, jsem začal přemýšlet, zda je to záměr, po hodině jsem si byl jistý. Rostliny byly geneticky modifikované a speciálně vykrmené tak, aby pro nezvané hosty představovaly silnou motivaci vrátit se, odkud přišli.

Já se neměl kam vrátit.

Vyráběl jsem úzkou, skoro neznatelnou stezku ještě dvacet minut, když jsem zpoza několika křovisek červenavé žíhavé křídlatky uslyšel skřípavé hlasy. Opatrně jsem odhrnul několik větví a plížením se dostal na výhled. Předemnou se tyčil zarostlý kopec místy posetý rozpadlými budovami. Několikapatrové domy byly větišnou bídě vyspraveny, mezi několika se táhly provazové mosty a žebříky překlenující džungli dole. Na dvou domech jsem spatřil znamení Protektorátu – tři ruce svírající samy sebe do uzavřeného trojúhelníku. Mírumilovnost stavení ale narušovalo několik kulometných hnízd mířících přibližně mým směrem. Do džungle.

Domy spolu s porostlým svahem vytvářely přirozeně chráněné místo. Betonový plácek musel sloužit jako shromaždiště, nebo malá tržnice. To ale bylo dávno. Nyní byl zpoloviny zaplněn odpadky a

sutinami. Na jedné z hromad stál protektorátní voják a zkrácenou puškou mířil na několik skrčených postav klečících na zemi. Další voják se prohraboval ležícími batohy opodál. Razie.

Nečekal jsem, až si mě všimnou a proplazil se dalších padesát metrů mimo výhled. Zaslechl jsem několik výstřelů a hrubý smích. Zjevně si domovní prohlídku užívali. Vylezl jsem zpoza jednoho z bunkříků, ve kterém odpočíval improvizovaný plamenomet a zmizel v malé uličce. Domů nebylo moc, ani nebyly zvlášť udržované. Tipoval bych, že šlo o poslední domky kolem haldy, před džunglí, které se místní báli. Ideální místo na přečkání blížící se noci.

Zalezl jsem do posledního pobořeného domku, který měl střechu a nebyl moc na očích. Všechno mě bolelo, hlava asi nejvíc. Z tlumoku jsem vytáhl reznou nit a jehlu, píchnul si další injekci a začal se dávat dohromady. Dezinfekce nebyla potřeba. Po hodině nimravé a bolestivé práce si rozsvítil kapesní svítilnu a začal vyrábět granáty. Vylepšil jsem několik standardních vojenských kousků o fosfor a kuličková ložiska. Neztratí se.

Ráno mě vzbudil chlad. Rychle jsem se probral, přeskládal vybavení a vydal se dál. Místo snídaně jsem si píchnul další injekci. Shrbeně jsem se šoural stoupající ulicí a dával pozor na ospalé hlídky, které procházely mezi domky a slumy. Příbytky, většinou dvou, až třípatrové, pospojované mosty a žebříky byly nalepené na obrovský kopec, který pokrývaly jako plíseň. Z vršku se v ranním chladu mírně kouřilo. Několikrát jsem odbočil a uličkami plnými špíny a vegetujících existencí se dostal až na dohled k velké bráně obehnané ostnatým drátem. Za ní šlo spatřit několik starých cihlových budov a velká rezavá důlní věž, vylepšená spoustou vlnitého plechu. Na staré ceduli byl vyražený zašlý název „Důl Petr Bezruč“. Nevím, kdo to byl, ale podle toho, kolik protektorátních jednotek se motalo okolo, kolik těžkých kulometů hlídalo okolí, to musel být pěkný zmrd.

Chvilí jsem zevloval kolem, než si mě všimnul pomenší voják, už po ránu navlečený v těžké kevlarové zbroji. Chtěl jsem se vytratit, ale byl rychlejší. Rychlým krokem ke mně došel a praštil mě obuškem. Netušil jsem, že G.A. snižuje práh bolesti až tak. Necítil jsem nic.

„Chceš do díry, špíno?“ Sípál a napřáhal se k dalšímu úderu.

Špatné ráno. To se stává. Bohužel potkal i špatného člověka. Obušek jsem chytil v letu a druhou rukou mu zarazil nůž pod kevlarovou vestu.

„Jo, přesně tam mám namířeno.“ Procedil jsem přes zuby a odhodil chroptící skoromrtvolu na ostnatý drát.

Přesně jak jsem očekával, tři vojáci, kteří celou situaci pozorovali, nejprve ztuhli. Plynule jsem vytáhl desert eagle a udělal nejbližšímu tunel do hlavy. Zůstal ještě chvíli stát a pak se sesunul k zemi. Druhou rukou jsem ledabyly hodil nůž směrem k dalšímu. Vyděšený výraz vystřídala maska bolesti a utrpení. Třetí voják se vzpamatoval a začal zběsile střílet mým směrem. Uskočil jsem za nedaleký betonový zátaras a hodil granát. Přesně v tu chvíli začaly řvát sirény. Pozoroval jsem, jak z blízké cihlové budovy vyběhlo pět vojáků se samopaly. Granát dopadl a vybuchl. Neměl jsem čas sledovat působení výbušniny, v nastalém zmatku jsem rychle přešel ostnatý drát a vytáhl z tlumoku G36. Nikdo zřejmě nevěděl, co se děje. Přebíhal jsem volné prostranství k nejbližší budově a držel u toho spoušť samopalu. Projektily se hladově zakusovaly do zmatených vojáků a zanechávaly za sebou dílo zkázy.

Zorganizovali se celkem rychle. Mohl za to pravděpodobně ostřelovač na důlní věži, který celou situaci monitoroval a podával ostatním zprávy. Poslal jsem jeho směrem dvě dávky a schoval se v malé uličce tvořené bývalými umývárny u důlní věže. Měl jsem dojem, že jsem píchnul do vosího hnízda. Všude se rojili protektorátníci a štekali rozkazy. Proč byla díra tak těžce hlídána? Krčil jsem se ve staré, vymlácené sprše a čekal. Neměl jsem moc možností, kam dál, všimnul jsem si, že vstup do důlní věže hlídají dvě automatická kulometná hnízda. To mohlo znamenat jediné. Díra nebyla vězení.

Mířila by totiž dovnitř, ne ven. Přemýšlel jsem, jak se dostat dovnitř, když jsem uslyšel sotva znatelný pískot v uších. Sonický scan. Pištění zesilovalo a začínalo být jasné, že mě za chvíli objeví. Vystrčil jsem hlavu zpoza pobožené zdi. Vojáci stáli v malých hloučkách a mířili do všech směrů. Čekali, až mě sonický voják odhalí. Nemělo smysl čekat. Odjistil jsem dva granáty a hodil je směrem k nejbližšímu hloučku. Pak jsem zamířil na další skupinku a vypálil několik střel z granátometu. Ozvaly se výbuchy a vzduch pročísl střepiny, kuličkové ložiska a fosfor. Řev se ozýval ze všech stran, když jsem vybíhal a střílel z posledního zásobníku samopalů. Všimli si mě hned. Intenzivní palba doprovázená občasným štěknutím ostřelovače mě přikovala za nízkou zídku, cítil jsem, jak mi střely vykusují maso ze zad. Nic, co by G.A. nezvládlo. Odjistil jsem dýmovnici, a spolu s granátem ji vhodil doprostřed náměstí. Zanedlouho bylo malé prostranství zahaleno hustým dýmem. Zběsile jsem přebíhal od budovy k budově. Za jedním rohem jsem narazil na dva protektorátníky, kteří se krčili u stěny a zjevně netušili, o co jde. Prvního jsem chytil jako živý štít a vykousl mu na krku pořádný kus masa. Hned mě zaplavila chutná, teplá krev. Cítil jsem, jak do těla naráží střely druhého vojáka, který zděšeně ustupoval a střílel naslepo. Odhodil jsem tělo směrem k němu a navrch přihodil odjistěný granát. Nečekal jsem a běžel dál, směrem k důlní věži. Najednou se ozval příšerný lomoz, který mě srazil na kolena. Sonická vlna mi projela tělem, cítil jsem, jak mi teče krev z nosu, z uší a úst, začínal jsem vidět rudě. Posbíral jsem zbytky sil a odkulil se kousek stranou. Lomoz, skřípot a pískot. Druhá vlna šla těsně, ale stejně jsem chvíli necítil ruku. Zeď za mnou explodovala a na zádech mi přistálo několik cihel. Svištění vzduchu a hluboký bas, vyladování zbraně, která podobně jako netopýr hledala v hustém dýmu cíl. Pak přišel náraz, který mě odhodil několik metrů dopředu. Krvácel jsem snad úplně ze všech tělesných otvorů a určitě i z těch, které mi svědomitě vyráběli vojáci okolo.

V kouři nebylo nic vidět, jen matné obrysy věže přede mnou. Dva ozbrojenci mi vběhli do zorného pole, ale za příšerného zvuku další sonické vlny se rozprskli okolo. Plazil jsem se dál, nutil jsem se k pohybu. Každý decimetr dál byla výhra. Někde v pozadí, za dýmem jsem slyšel protektorátníky, kteří se do zakouřeného prostoru zjevně neodvažovali a čekali, až mě vyřídí sonický voják. Občas někdo vystřelil mým směrem. Zvuk jsem už nevnímal, hučelo mi v hlavě a měl jsem pocit, že mi každou chvíli musí explodovat, ale plazil jsem se dál. Z dýmu začaly vystupovat obrysy kulometných věží před dolem. Otáčely se kolem své osy, skenovaly prostředí, ale nemohly nic zachytit, byly konstruovány na pohyb a rozpoznávání tvarů.

V tu chvíli mě napadla spásná myšlenka. Sebral jsem poslední síly, vyskočil na nohy a rozběhl se směrem ke kulometům.

Když jsem zaslechl roztáčení palebných rotorů, vrhl jsem se stranou a k zemi. Výstřely na chvíli přehlušily i pištění sonické zbraně, věže naslepo střílely před sebe. Rozžhavené olovo krájero vzduch a kulky po stovkách kropily dýmovou clonu ve snaze mě rozstřílet na kousky. Když jsem vzadu uslyšel nárazy kulek o kov a sonická zbraň na chvíli přestala vydávat vysokofrekvenční zvuky, pocítil jsem uspokojení nad dobrým nápadem. Plížil jsem se zboku ke kulometným věžím, když v tom jsem zaregistroval, že se dým rozptýluje. Dokonce jsem rozpoznal hrozivý obrys sonického vojáka, který se poškozen, ale stále smrtící blížil k důlní věži. Kulomety přestaly kropit prostor a čidly hladově hledaly další cíle. To už jsem se ale krčil za jednou z nich a doufal, že se neumí otočit o třistašedesát stupňů. Pištění zbraně znova nabývalo na intenzitě, doprovázené bručivými basy, které rozvibrovaly okolní půdu se zbytky asfaltu. Sonický voják si zjevně nevěděl rady, protože se začal otáčet a pomocí echolokace mě hledal v širším okolí. Kulometné věže se chaoticky zaměřovaly každý prudší pohyb, žádného vetřelce ale zjevně neidentifikovaly.

Počkal jsem další minutu, než bude sonický voják otočený zády a zaměřil jsem se na zavřený vchod, ústící do důlní věže. Okovaná, dvoukřídlá vrata, asi deset metrů dál. Pro granátomet hračka. Škoda,

že jsem ho dávno zahodil. Šátral jsem v rozstříleném pytli a hledal něco, co bych mohl použít. Po chvíli přehrabování v harampádí mi do ruky vklouzla rukojeť. Malé dělo, které jsem objevil někde ve Vítkovických slumech a sliboval jsem si, že ho při nejbližší příležitosti zahodím. Sliby chyby. Díkybohu. Nabil jsem jednu monstrózní kulku a zamířil jsem na masivní zámek vrat do dolu. Měl jsem jen jeden pokus. Zatažil jsem dech a vystřelil.

Náraz mi málem utrl rukou, tedy to, co mi z ní po masakru v hradu zbylo. Když se rozptýlil oblak kouře, spatřil jsem místo zámku kráter. Do dveří někdo napral beranidlem s diamantovým vrtákem. Rozběhl jsem se směrem k vchodu, ale to už se Sonický voják otáčel. Rychle jsem vběhl dovnitř a přibouchl za sebou zbytek vrat. Všude byla tma, nemohl jsem se rozkoukat a ani jsem to nestihnul. Sonický voják se zjevně rozhodl, že k mému zabití bude potřeba zdemolovat masivní důlní věž.

První náraz pronikl stěnami a rozprášil všechno křehké, co se v místnosti, kde jsem se schovával, nacházelo. Slyšel jsem tříštění skla, porcelánových objímek, praskání dřeva a kachlíček. Skočil jsem na zem, do tmavé prohlubně, kde jsem předpokládal schody dolů. Krev v obličeji jsem už nevnímal, jediné, co jsem cítil, bylo tupé bušení v hlavě. Někdo mi do mozku násilím vrazil hamr a spustil plný výkon.

Tmavá prohlubeň mě láskyplně přijala a já se zřítíl po ocelových schodech do černočerné hlubiny. Když jsem asi o deset metrů níž dopadl na servisní plošinu, uslyšel jsem, nebo spíše ucítil druhý náraz sonické vlny. Železný masiv nade mnou zanařikal a zapraštil. Někde ve tmě nahoře jsem slyšel kvíl zprohýbaného kovu a zvonění cihel, které se po desítkách vydrolovaly z tlustých stěn.

Hrábl jsem do kapsy pro baterku. Byla tam. Úzký paprsek světla osvětlil vstup do klece hloubkového výtahu, který se houpal nad přízračnou černotou nekonečných hlubin Ostravy.

Skřípot a vrškot připomínající utrpení tisíců zatracených předznamenával osud ostřelované důlní věže. Skočil jsem do výtahu a zatáhl za sebou drátěné dveře.

Náraz ani nebylo slyšet, vibrace trhaly základy věže na samotném prahu slyšitelnosti. Vnímal jsem jen chvění a praštění železobetonu, vražedná frekvence zbraně se ukájela na hlubinných pilířích stavby. Rychle jsem nabil do pistole další náboj a zamířil na složitý kladkostroj, který výtah držel nad propastí. Ve chvíli, kdy jsem stisknul spoušť, se věž začala propadat. Výtah ještě sekundu stál na místě a pak líně, skoro pomalu začal klouzat do temné hlubiny.

Vnímal jsem statunový masiv železa, betonu a rzi, jak mě pronásleduje do hlubin země, jak se zavrtává do zčernalého lůna planety, do jámy dolu Petr Bezruč, ve které jsem měl najít odpovědi na své otázky. Kabina svištěla dolů, mohl jsem se odrazit od nýtované podlahy a vznášet se v malé kabině jako v kokpitu vesmírného korábu, který pluje dávno mrtvým vesmírem vstříc k vyhaslým hvězdám. S hrozivými zvuky mě doprovázely kameny a vzpěry věže, které padly, přitahovány gravitací. Vstříc peklu.

4.

Kabina se hrozivě otřásala, ledový vzduch bičoval vnitřek klece. Já se choulil v pravém horním rohu a přemýšlel, jestli to nebyl špatný nápad. Jedno bylo jasné, řítíl jsem se rychlostí přes dvě stě kilometrů v hodině rezatým vertikálním tunelem, o jehož hloubce jsem si mohl jen domýšlet. Kusy důlní věže, která se propadla do hlubin země mě dávno přestaly pronásledovat, nebo jsem si jich ve skoro absolutní tmě nebyl vědom. Doufal jsem, že černouhelná jáma je hluboká alespoň kilometr a půl. Odhadem jsem už půlku překonal a bylo na čase řešit, jak se zastavit. Výtah zjevně neplánoval automaticky brzdit, nebo jinak zpomalovat. Zkusmo jsem posvítíl baterkou do řítící se tmy kolem.

Kužel světla zachytil akorát míhající se vzpěry šachty, občasné narušené linkami potrubí. Za malou chvíli jsem se odhodlal a posvítíl dolů.

Nic. Svistot, černota a prázdno. Vzduch se začal nenápadně oteplovat, mohl jsem padat možná čtyři desítky sekund, když jsem zaregistroval první otřesy. Výtahová šachta začala vibrovat, podél nenápadných vodičů klece, kterých jsem si před tím nevšimnul, začalo jiskřit. Brzdy. No vida.

Klec začala prudce zpomalovat a nakonec s rachotem dosedla do dojezdové jímky. Náraz mě odhodil a chvíli jsem v kabině lítal jako ježek v důlní kleci.

Deformovanými dveřmi jsem se vyplazil ven, když v tom jsem si všimnul, že něco nehraje. Bledá zář prosvěťovala prostornou místnost vysekanou ve skále. Chromované zábradlí lemovalo vchod do výtahové šachty, pogumovaná protiskluzová podlaha se táhla až k velkým, hydraulikou ovládaným dveřím s vyraženým znakem Světostátu. Vzchopil jsem se a třaslavě vstal. Jediné, co mi zbylo, z vybavení byl věrný batoh, baterka a příruční kanón, kterým jsem se prostřílel až sem. Rychle jsem nabil poslední kulku velikosti golfového míčku a opatrně postupoval směrem k hydraulickému vstupu. Okolní světlo vystupovalo z instalovaných zářivek, které se na čidlo rozsvěcovaly podél chodníku. Chytré. I chlápkoři s půlkou mozku by došlo, že vězení pro nepřátele Strany vypadá jinak. Zrovna jsem se chystal prozkoumat dveře, když se začaly pomalu otevírat.

Okamžitě jsem uskočil do stínu, který vrhal skalní výklenek a zamířil kanón na zvětšující se pruh světla ve dveřích. Za chvíli se objevili. Muž v kevlarové uniformě s protistřepinovým límcem a červeným znakem strany na hrudi. Jediný rozdíl oproti řadovým vojákům protektorátu byl ten, že veškerá jeho výstroj byla až na plynovou masku úplně bílá. Za ním následovali další dva. Každý voják byl vybavený upravenou verzí krátkého samopalu a na předloktích měli připevněné příruční zbraně. Tipoval bych šokové nastřelovače, nebo mikrosonické paralyzátory.

Za nimi vyšel pomešší plešatý muž, oblečený v světlé kombinéze. Podle všeho nebyl ozbrojen, ale podvědomě jsem tušil, že je nebezpečnější, než bílí vojáci.

Zvažoval jsem, jestli se nemám pokusit je zneškodnit, ale pak jsem si uvědomil, z čeho bych po nich vystřelil. Prvního bych asi zabil. Ne asi, určitě. Ti zbylí by představovali složitější problém.

Muž v kombinéze se chvíli rozhlížel kolem a pak se podíval přímo na mě. Musel mít termoimplantát, nebo nějakou podobnou kyber nástavbu.

Vojáci na mě rychle namířili zbraně. Vybral jsem si za cíl toho vlevo v kombinéze a pokoušel se najevo nedávat strach. Z obličeje mi pršela krev a nohy se mi po nárazu klepaly, ale jinak to docela ušlo.

„Čekali jsme tě dřív. V plastovém pytli.“ Ušklíbala se kombinéza. Hnusný, samolibý hlas.

„Jo, měl jsem spoustu práce se zabíjením vašich poskoků, zmrdi.“ Oplatil jsem.

„Zjevně se ti to moc nedařilo.“ Pokračovala kombinéza, se zjevným odvoláním na zvětšující se kaluž krve pode mnou. Jeden z vojáků ke mně přistoupil a chtěl mě odzbrojit. Zamířil jsem mu kanón mezi oči, tedy spíše průzory plynové masky.

„Nemá cenu klást odpor.“ Řekl.

„Má.“ Odpověděl jsem a stiskl spoušť.

Od hlavy až k patě mě obhodil obsah plynové masky, navrch trochu krve a spečené gumy. Voják, teda teď už bezhlavý voják se šikovně postavil tak, že střela zasáhla i jeho parťáka. Do kevlarové zbroje. Zbrani jsem křivdil, svou práci odvedla na jedničku. Masivní plát pukl a bílá barva se rychle zabarvovala do mnohem hezčí, rudé.

Chystal jsem se vrhnout na posledního vojáka a zarazit mu rozžhavenou hlaveň do mozku, ale nedokázal jsem se pohnout. Zděšeně jsem pozoroval vlastní ruce, jak se třepou, zahazují zbraň a zvedají se nad hlavu. Nohy mě přestaly poslouchat a za chvíli jsem poslušně klečel. Muž v kombinéze ke mně přistoupil se zkoumavým výrazem ve tváři.

„Zvláštní.“ Zamumlal. „Neuromotorika je abnormálně rychlá, postřeh výborný, až na úrovni suprakognice.“ Posvítil mi do očí baterkou. „Pupilární reflex v normálu. Odvézt a připravit do sálu viscerální pitvy!“ Hýkl na posledního žijícího vojáka. Ten mě bez mrknutí průzoru paralyzoval elektrickým výbojem. Zanedlouho odněkud vyčaroval lehátko na kolečkách, s pomocí přiběhnuvších anonymních poskoků v šedých kombinézách mě naložili, přivázali, a pro jistotu omráčili poctivou ranou do hlavy.

Když jsem se po chvíli probíral, první, co mi začalo vadit, byl nedostatek G. A. Připadalo mi, jakoby celé tělo svědělo, něco mu chybělo, něco důležitého. Dostal jsem samovolný třes do všech končetin a měl jsem pocit, že se mi rozskočí hlava. Hajzlové. Chci svoji dávku. Injekci! Jen jednu!

Pak jsem si uvědomil, že řvu na celé kolo, ale nedaří se mi artikulovat. Vycházely ze mě podivné zvuky doprovázené žlutými chrchlanci a bublinami. Tělo, bez přísunu žluté látky začalo protestovat, škubat se a vzpouzet. Samozřejmě na to mysleli a přivázali mě opravdu důkladně. Pokusil jsem se podívat dolů, na to, co mi zbývalo z tělesné schránky. Při sklopení hlavy mi hlasitě chrčelo někde v páteři, což nevěstilo nic dobrého. Když jsem se podíval na zbytek trupu, zase jsem položil hlavu zpátky. Nic takového jsem v životě neviděl. Prostřílenými zbytky oblečení prosvítaly chuchvalce tkání a kostí smíšené se žlutým povlakem zacelujícím nejhorší díry. Tohle jednoduše nebylo možné.

Pak jsem se uklidnil. Sice jsem viděl mírně rozostřeně, ale bílé vykachlíkovaný strop s nerezovým mnohabodovým světlem byl známý. Laboratoře a pitevny.

Něco, nebo někdo mi vbodl do paže injekci a po těle se mi rozlilo příjemné horko. Pak jsem zaznamenal, že se nade mnou sklání starý známý plešatec v kombinéze. V rukou držel nějaké podivné nástroje a zjevně se mi chystal hrabat ve vnitřnostech.

„Myslíš, že to bude bolet?“ Zeptal se starostlivě a rozříznul mi kůži na břiše.

Bolest mě zasáhla, ale neochromila. Zbytky G. A. ještě pořád působily.

„Zajímavé...“ Pokračoval. „Jsi tak předávkovaný, že tě to drží naživu.“ Mumlal a vytahoval z mého těla nějaké zažloutlé cáry čehosi. Pracoval kleštěmi, občas si pomohl nůžkami a pilkou.

„Látka v tvém těle působí přesně tak, jak měla působit podle plánu. Vidiš ta játra?“ Vytáhl z těla něco nafouklého, obaleného zažloutlým povlakem. „Je v nich pět průstřelů. Dávno jsi měl zdechnout. Ale tenhle žlutý výplet, co připomíná pavučinu, tě zachránil. Konec konců jsi tím prosáklý skrz na skrz.“

Pak násilím vrazil orgán zpátky.

„Neuvěřitelné. Vlákná se okamžitě napojují a tkáň regenerují. Dokonce uzavírají řez, budu tě muset otevřít důkladněji.“ Zachechtal se a zpod stolu vytáhl malý autogen.

„Oheň by měl zabrat.“ Zachroptěl a přitáhl plamen. Teď už to bolelo pořádně. Cítil jsem seškvažené maso a něco jako spečený asfalt. Po chvílce utrpení se plešatec narovnal a hořák odložil.

„Tak se na to podíváme. Kde máš, krucinál, ledviny?“ Mumlal a s malou pilkou mi půlil bránici.

V jeho snažení ho vyrušil příchod dalších dvou chlapíků v kombinézách.

„Krussi, co to ksakru děláte? Rozčiloval se hlubokým hlasem první, nejmenší ze všech.

„Pitvám.“ Odsekl Kruss a chystal se mi zabořit do těla nerezovou sondu.

„Měli jste ho popravit hned při příchodu do Methancity. Nedat mu šanci.“ Zasyčel druhý, nejvyšší.

„To není má chyba, že se dostal až sem. Kdyby nebyli vojáci neschopní, sejmuli by ho už dávno.“ Řekl odměřeně Kruss.

„Vojáci? Vojáci Krussi? To ty jsi najal ty neschopné žoldáky, kteří ho měli vyslídit.“ Narážel dlouhán.

„A kohopak asi původně byli, Dereku? Čípak to byli vrahouni?“ Posmíval se Kruss. „Tvoji. Tak sám dobře víš, za co stojí.“

Takže Derek. Že by teď stál na špatné straně hlavně?

„Pánové nehádejte se.“ Ozval se znova hluboký hlas. „Důležité je, že je náš.“

„A živý!“ Přisadil si Kruss. „Ten chlap je ukázkou toho, jak měl preparát fungovat. Proto se ho nedařilo zabít.“ Řekl vítězně.

Všimnul jsem si, jak muži zpozorněli.

„Takže ty jsi Derek Kain?“ Zasípal jsem a podíval jsem se muži do očí.

„Krucinál, proč je při vědomí?“ Uhnul pohledem Derek.

„Protože si při pitvě vždycky rád povídám.“ Odsekl Kruss.

Třetí muž je jakoby nevnímal. S rozzářenýma očima mě pozoroval. „Takže je schopný přežít tohle a zůstat při vědomí? Zahýbejte nohou.“ Řekl mi nadšeně.

„Polib mi prdel.“ Odsekl jsem.

„Vy nějakou máte?“ Zašklebil se. Nato se sehnul k zemi a za chvíli mi do nohy zanořil svazek kabelů. Projela mnou vlna nesnesitelné bolesti a noha se mi rozklepala jako šílená.

„Funguje to!“ Vykřikoval nadšeně.

„Ne abyste ho zabili, chci ho prozkoumat osobně!“ Prikázal mužům a odešel. V místnosti zůstal pouze Derek a Kruss, oba se na sebe rozpačitě dívali.

„Ty jsi Derek Kain... mám pro tebe balíček.. zmrde.“ Pokoušel jsem se mluvit, ale s rozpůlenou bránicí to byla celkem výzva. Muž se podíval stranou.

„Jo jsem Derek. Balíček jsem dostal. Ale situace se krapet změnila.“ Ušklíbnul se. „Kdysi jsme šli proti nim.“ Hodil hlavou ke Krussovi. „A dokonce jsme našli skvělý prostředek, respektive náš Grygorij ho našel. Pracoval sice původně pro odboj, ale nakonec pochopil stejně jako já, že nemá smysl vzdorovat. Za tu látku se nám dostalo pochopení, uznání, možností ji vyvíjet dál a účinněji. Navíc si žijeme v pohodlí a nebojíme se o své životy jako předtím. Že, Krussi?“ Usmál se Derek. „Jsme teď občané první kategorie a potřebují nás.“

„Jo, Strana není tak špatná. Ale ne pro tebe.“ Ušklíbnul se Kruss. Odložil autogen a z útrob mi vytáhl část dalšího orgánu.

„Tak tohle Grygovi nenechám. Je to fascinující.“ Řekl zasněně a prohlížel si kus mojí ledviny.

„Navíc tam ještě někde musí mít druhou.“ Přisadil si Derek. Oba muži se upřímně rozesmáli.

„V pitvě budu pokračovat zítra. Uvidíme, co mu za tu dobu doroste.“ Uzavřel Kruss. Poté oba muži odešli. Omdlel jsem.

Probudil mě divný pocit. Nic mě nebolelo, nic jsem necítil. Letěl jsem. Chvíli jsem si to asi užíval, několikrát jsem asi upadl do bezvědomí, ale nakonec jsem zatnul zuby a otevřel oči vstříc realitě, ať už měla být jakákoliv.

První, co mě napadlo, bylo, že mi něco udělali s očima. Všechno kolem bylo deformované a žluté. Když jsem se ale pokusil pohnout, zjistil jsem, že plavu v nějaké prosklené nádrži plné žlutavé vody. Hadice, které mi vedly do nejroztodivnějších částí těla jsem zatím necítil. Zkusil jsem se hýbat, ale nakonec jsem se jen rozkoukával kolem. Místnost, kde nádrž stála, nebyla ta samá, kde mě rozřezali. Byla kruhová, po obvodu stály podobné nádrže, do kterých vedly spleť hadic a drátů. Hned vedle mě v nádrži plavala celkem pohledná dívka. Světlé vlasy se jí vznášely kolem hezkého obličeje. Byla mi povědomá, ale netušil jsem, odkud bych ji mohl znát.

Pokusil jsem se pohnout. Šlo to, i když docela ztuhla. Začal jsem si vytahovat hadice z těla, dýchací jsem nechal na konec.

